

d3d60 6706160

300 A. THE SOURCEBOOK

Digitized by srujanika@gmail.com

ବେଳାରୁ, ବେଳା, କ୍ରୋଧିତ, ବେଳା

• სეინ ჭარბოვადების კოტიკი დაბლუერის თანხა, თესას მარჯვენა კუთხეში ასე რიცხვით მოტევით — უფრო მიმდინარე ნისატყილ ნისატყილ და ჩამოვალი. რამდენიმე ნისატყილ კუთხა დაცლებული ტარი. მივიღ, სკამის თანხა საცვლელისა თა მოცელელი-ზეს იქნა აღლული. რატონი — პარაზ საჭარბელო, არმელის სცენაზე სიახლეებიდ მოსახ.

617040 3063040

1.

ଶ୍ରୀ ପ୍ରଦୀପକୁମା ହେଉ ଏହି ଜୀବନକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ପାଇଲା ଏହି ଅଧିକାରୀ

ჰესი. საფრანგეთი სად არის?

ମାତ୍ରା-ବ୍ୟାପକ ଦେଖିବା
ମାତ୍ରା-ବ୍ୟାପକ ଦେଖିବା

କୁଣ୍ଡଳ ପାତାରେ ମହିନା

ნიკო. იქა დევს, მაციგარისტე, მარეს გაშიც ჩააქრე, დათბა უკვ. (ზაფხულის სამ-ზარულოდან საუკერლდეს გამოიტანა, დაწყირის რაფაზე ჩამოღებს და თეორიონაც იქნე ჩამოჯდება). ხო-ხო-ხო, ის უჩტყარენ ეს გადა-რეცენ სპასეულები?

ଶାଖା ଗମନାଳ୍ପିନୀ କୁର୍ଦ୍ଦାରୁ, ଶେରି ରା କୁର୍ଦ୍ଦାରୁରେ।

ნიკო, ჩოვორც ბახთოანის საუკენტო იუწიქება...

ზაჲა, კარგი აა, მანა... მეტი საქმე არა გაქვს?

ნიკო. (ვაშეოს მავიღაძე დადებს) შენ იუ იყა, ჩოვესაც აზა-ზამად-
ხანის თბილის აოხმა...

ზაჲა, ვიტი, ეფურ... შენ უუ იყი, ჩაასი მანეთი რომ ვაძეს გარი. (სა-
უაულას მავიღაძე გადადგაში და გვერდით მოუჭდება)

ნიკო. ცოტა იქათ გამოწი, ნუ აძინორე, შენი ჩინი რომ ვადგარა...

ზაჲა, დღისია მეუძღვიში და საღამო, აქევნებისა და ცისურულია აშე-
ნები, მოშავაძე ფრექტომდე...

ნიკო. ღიას...

ზაჲა, ტელეფონი ხომ დაგიდვებს სამეციურო, მავრამ რისთენა ჩენ არა-
როს დენერეად, ჩენ ანდების საყიდეაც. აილე ქარხები და ჯერადიდ და
დაურცხავ ვალეტ-კოლაციებს. ესა ვარ იქნ, ისა ვარ უქ, ჩემთან ნუ
ტრანზაქონ.

ნიკო. რომელი საქმე... ზაჲა, ლუდაზური წერსა ხაჩ, ამ დაგვიწყდეს.
ცოტერება ხომ გინდა.

ზაჲა, მერედა როვორ. აკუთარი ხუთოთახიანი მინა უინური ავეჯით გა-
წარჩინებულ. ესთის პატარი მაღალ, მაღალ შეადრევანი, შეადრევანთან
აღმოსავედების ქაღწეულები და თუთიფუშები, იქემ საუკუ-აო აუტი...

ნიკო. მავას მოსილება უჩინა.

ზაჲა, გაიღვაძებ ალიონზე, ესთოში სამ წერს დაარჩიუმაში: (რიკადის ის-
მიღება დანამის) ერთი-ორი-სამი, ერთი-ორი-სამია.., კანმედავი, ჩა-
ისუნდებე, ერთი-ორი-სამი, წინმედავი, უურო ლრმად ჩაისუნდებე.

ნიკო. რა ვეშეველება, ძე რომ მიყენებ, ღავტები და უმა-

ზაჲა (მედაზე ხედი მოჰკიდება) ერთი-ორი-სამი... ერთი-ორი-სამი...

ნიკო. ღლესაც დადიდ?

ზაჲა. (შეჩერებება) ცოტა წერები მომეშადა. (გაზედს აალებს) ისარის
კარებმა სამი კირომეტრით წაიწიეს... (ჩემად) აალეოდეს... დაწერს...
ჩაირაგებე... დასუებს... დაჭრე... გამავეტეს... გაანაღურეს...

ნიკო. ჭერ აღწერა ხელის ჩიუწევა.

ზაჲა. მშია.

ნიკო. წერაც კერტული მოვხარშე.

ზაჲა დაუძალი ცოცავი ტექნიკა, მათ შორის ჩვიდემტი ტანკი, სამი კირტფარენი და ერთიც სახევარი.

ნიკო. საწეველი გვაძეს, ცოტა გვადაც...

ზაჲა. (ფაზეოს გადააღდება) მართდა რა უნდა გვწარ, აა?

ნიკო. ნუ გვშემია, ჟოდადულებს მოუკეთება. შენ შეკიანად იყავიდ. არ დადიო, საქმეს მისულებ, დაურთ აღნაშენები მიღვანოდ-
და...

ზაჲა. მარკო თუ ნახე?

55

ნიკო. (მეტად პაუჩის შექმედება) ღილით ამომაკილხა, ჩაღა უტა და ჩაღა
ზაჲ-აშასი, სასწაულის გვერდულებო, ქმარი ღინირგადინ მოტონავ-
ხო, აცვენა უნდა გვერდინოთ, მანაც საუ გაქმა ის ჩამახი მანეთი...
ამაშუნომე დადიში მოვართმეფ მოქორი.

ზაჲა. გამოაზუღამდე რომ ვესესოთ ვინობენ? აქემ ჩამე მოვარებო...
ნიკო. აში ჩიურ უუცა აააურ ვეასესხშის, ამისაღოსს საში თუ ღავევა-
ზე, უნა ყოველულე კანცე გვადგა და ისიც ძღვას ზიუდით. კონის
გარ კი, მონია, გადასახელე ვეაქის, რა წილა... ჩაი მაინც დადგი.
(ზაჲა სამშარეულიში გამის) ასეა, მათ, ზამპარები და კონიაკი
ომ ვიყვას...

ზაჲა. (სამსახურებლი) ჩაიღან: საც არის?

ნიკო. მაკიდან უცეს. (რობერთ შეღის, აკანუს აიღემს, შემორის ზა-
ნი) ჩაღაც მოვიყენებ.

ზაჲა. რა მოიტერებე? უს ჯინიც გაიწეხა, ფეხსაცმელიც გაიჩეხა...

ნიკო. მიშიას, მაგრამ ცხოვრება ხომ გვინდა.

ზაჲა. მაინც? თუკო! (ფეხსაცმელს გაიხვის და ტაქტის ქვეშ შეურის) მო-
ღლებაზორის მეტყეცი მათ არა...

ნიკო. (მიტრ პაუზის შემდეგ) ყოტა სუდა მოვითვამთ.

ზაჲა. ეხდა ფეხსაცმელი უნდა ეძებო, ჭიათუნდედა მაბარენონც, მე შენ პანა
ვაპოვინონებ. (ტახტის ქეეშ შეძრება)

ნიკო. რობერ უნდა გვეყიღოს...

ზაჲა. (თავასთვის) სუდ ვადაირია...

ნიკო. ჭირი თაუ გვენდება, სასმეღ-საჭმეღი ხომ ვეინდა, ჩაცმა ხომ
გვინდა, ღამეუნდა ხომ ვეინდა, მეგობრები ხომ ვეინდა.

ზაჲა. გლერტი თუ გვაქს?

ნიკო. შე ეპე აღარ კუკაბა. არც ზენ... მეორადც გაიციდება. გერმანუ-
ლია, კუკათი რობერ ეხდა... (თაქ გააქნებს) ტულოდა და ვეიგას. ამო-
ცენა ადგილც იკავებს.

ზაჲა. მერე მავიღაც მოვაყილო, ტატტიკ, აკამერიკ, შეტი რა ვეაჭები. ა,
მატონო, შენი კატედრი, ფეხსაცმელიც, შერანგაც. აი, გრძელი საც-
ვები რომ გაცვია, ისიც კარ ფასმი წავა, უცხოება... (პაუზა) ამ
რობადჲე ხომ ეხდა უკანედა...

ნიკო. პო, ღამარი უკანედა, შენც... მეტა რა მოხდა. ათი
წერა ღემის, ღუმის, მეტა ეს დუმიდი საშინდა მაღამირების.
ერთი სუდა მატეს, სხვანტუარ ჩიქერი ჩამოვიტანო და ნაკუწ-ნაკუწ
დაგამსხვერიო.

ზაჲა. ვერ გავიარე... ჭიათუნდებ, უგო, ელერტი, შერშან ჩე-
ლისამსაც ანაძე... ერ გამოგვე...

ნიკო. ვერც მე გავაიგო. შაი უკი აუზეს გვადება. (გადის. შემოაქვეს ჩიო)
სხვა გძის არა გვაქვს. თავი ხომ უნდა ვერჩინოთ.

ზაზა. ჩემი მრავდია, მამა... აჩაფერს ვაკეთებ.
ნიკო. ძალია ცხედია. (ჩაის როიადშე შექმნებამს) შაქარი?
ზაზა. შაქარი არა ვაკეცს.
ნიკო. განჯინაში ნახე ან მაციუარშე იქნება.
ზაზა. არ არის.

ნიკო. არა კოვეს, უშაქოდ მირჩევილა. მგონი, წსკაში ატიჭა, ამინდის
შაზადია. ხომ არ გატვიმიღა?
ზაზა. აპირებს. გაგიშომო?

ნიკო. არა. საღამოს. (პაუზა, ნიკო ჩაის სეამს და თან გაშეოს კოდავ-
დოშს)

ზაზა. არ გერანება?

ნიკო. როიაღი?

ზაზა. ჰო, როიაღი.

ნიკო. მცჩვენება, რომ ერთხედაც იქნება ამ თავის უზარმაზარ პირს და-
ლებს და ჩიტყდამაქს.

ზაზა. მამა, ცურად ხომ არა ჩარ?

ნიკო. დამცირი?

ზაზა. რა მცდინიერები ვიყავით, დედა რომ ცოცხადი იყო. თქვენ უკრავ-
დით, ხან გეღა, ხან კადებ — შენ. ჩე კეთხეში ვიჯერი და გისმერ-
ვით. წოდ ვასხოვს, ჩამა, და ნათედა თოახი იყო, რა სიმშეიღე... მე-
რე მე გეხარები, თქვენ ცალი თვალით შემომხედავით და წუმად
იღიმებოდით... ჩე ეს შიხარძოა... მე ვითომ ერ გხედადით, შენ
დედას შეგძინე კუნიდი. დედა იკინოდა... (პაუზა)

ნიკო. ეზოში ჩავად ცოტას გავისეირნებ. ეს მაგიდა კედელთან შესწიე-
შემოთ ასეურავი ჩატეხილია. არ გააფუჭოს. წაკიდა ის ღრო, წავი-
და, წაკიდა.

ზაზა. მაღვ გაწვანდებია. შორს ნუ წახვად.

ნიკო. და ღატტიერა მან ადაგი თვეუს, რამეთუ... (დამარას სურაოს შეხე-
დაც) შეხედმ, ღეღაშენიც ჩერება.. მშეკოდომით სპარო ჯილისანწო,
დიღნო მჩბოდანო... (ხედს ჩაიქნევს და გადის)

2.

შემოულო არიალი და ხათუნი

ინაკლი. სფეროს სიცოცნეებსა ნაშრახსა, სიკედიდი მარც მწყდარ. მშეკიდო-
ბა სახესა ამას და შიხთა მდგმერთა.

ზაზა. შემოულო, არავე. ეს ფეხსაცმელი საღ დაიკარა. (როიაღის ქვეშ
შეიკრდაცს) აქც არ არის.

ინაკლი. მე და ხათუნი შემორცველით კიბოვის პაჩქში წავაწყდით ერთო-
ნეთს. მურე მყუდრო ოფახური იღიღდია მოცემატირა.

ხათუნი. გამარჯობა, ზაზა.

ინაკლი. რა ღავემართა?

ზაზა. ცეტემ. აზუავე. მაპატიოლ.

ხათუნი. ჟაკიას დაკიდადე...

ინაკლი. შექ, მარა, კატა-თავეკომინს ხომ ას თამაშოპ.

ზაზა ავრ კოლიდა. მაპატიოლ. (ტახტის ქვემოთან ფეხსაცმელს ვამო-
ილებს და იცამა)

ინაკლი. ორი საათი ვიღებით ტაქსის ვაჩერებაშე. ჩეენმა რიგგა რომ მო-
აღწია, გაუშეიანი ქაღი არ დაგვიღება წინ? თან თახი შავშეი კავა. სუ ერთმანეთის მიყოლებით. ნერჯები მომზადა. პოდა, ავტომუსი გა-
მოცემით. აეტომუსში კიდევ ერთი ჭედება იუ. ცალი ცეხა გარეთ
მქონდა, ცალი უკანა სავარძელია ქემიოლ, მარჯვენა რელი ხათუნას
წერძე და მარცხენა ვილაც ფასტიში ღერაგაცას: ფავანე. (ქაღადში
გაცემდ მოთხოვ მაგრაზე დაღემა) ესეც, მურა რომ მოგვიყიშეს.

ზაზა. ღაჯეტით, როკორა ხანთ.

ინაკლი. ცოტა დააყოდებედი უუ კექნება რა გაიჭირს...

ხათუნი. (ძრავ დაბრუდავ) ზაზა, როკორა ხან?

ზაზა. მიხარშედ კეტეცხოვის. საწერებელი გეაქცა, უვეღაც. ასღაც მირკა-
ტან. ღაჯეტი, ხათუნი. შენ რას შეტემი. ცოტა ურთხილად იყავით, კა-
რები გაშინ შეეღებე.

ინაკლი. (კარტის ათვალისწის) კარგი ნამუშევარია... ფერთა საოცარი შე-
სამება, თეთი ამისაც და იმასაც კი შეშერდებოდა. (ზარას თელმით
მოხარშეური კურნებები, ყველი, შუბი და ჭიქები შემოაქეს, იწაკიდ
როიაღს ათვალისწის)

ხათუნი. ახალი რა არის?

ზაზა. ახალი რა უწევა იყოს.

ინაკლი. პრეცინვალ რიიაღია. ეკეთი რომ მტონდეს... ძალაც, ჩაისა სცამ?

ზაზა. მამაჩებს დარჩა. სკეპტიკოსი რას შერება. დაწერა თავისი ტრაქტა-
ტი (ხათუნა) სკეპტიკოსს ხომ იყნობ? ანგრია დამატების დლი-
ჩე გინადამ გაიგარა. მაკაბთან სულტაზე ვერ დაჯდები. გარეკანს და
გარეკანს.

ხათუნი. ცოდვაა...

ზაზა. მეც ცეცოლებმა. ასიანი გააფიქსის. დაჯეტით,

ინაკლი. (აკორდს აიღებს) ო, მიო კარო ამიკიროო... ო, მიო... (წამლე-
რებით) საღ არის შატონი ნიკო?

ზაზა. ეშომი ჩავიდა.

ხათუნი. (ინაკლის) არ დამიწურ ეჩა აღვგრო, სოლფეჯიო, მოღვაწეო...

ინდუსტრიალური მეცნიერებები?

ზაჲთა, რა თქმა უნდა. თოლოზი ცოტა მსუბუქია, ძველით მუსიკოსებირ ცხოვ-
რობენ. (ჩატავის მსგანილოფონს, ხალუანა წამოღებია, უფრე ტიპული
ორგანიზმი და ტანატრიშე დამტობა)

ინდუსტრიალური ჯგუფები არ იყინ. ინა შეჯდა მუსიკა სესა, მაგანი
ძალით აიყენანს. (გვერდით მოუჯდება) რა მოუკურდა, დამასტო? გა-
იღინდე, გაიღინდე. ტრილი ადეადია. ამა, თუ გაიღიღები? (ხალუანა ჩვე-
რივები აუცინას) ასე, ასე. კატკია. ახდა შენს ტრილი კუმისი ხო-
თასითებს. საიდორი, გაიღინდე. ვინც ჩევხის იცინის, ულრი ღიახას
ცოცხლობის. ასე, ასე.

ხალუანა. რა სულელი ვარ.

ინდუსტრიალური დოკათებისტიკა.

ხალუანა. მაპატიო, ზაჲთა, დამისხა. ცატა.

ინდუსტრიალური დადგუ მერე მატას სტრიტერისც შეიძლება ვამო-
ვაცხლოა. (ხალუანა მარია აუცილებელს) ასეა, ჭარბო, ჭარბო! და არ ცი-
დები ამაღლ არ უნდა დაიღვაროს. (ცატა ხელით უიქსა აიღებს) ზა-
ჲთა გამომარტოს. (ხალუანას ასმენს. ხალუანა სცენება აუგარებდა)
დაზრცხი დააკონდა!

ხალუანა. გამისვი (ბეჭა მაგნატურული გამორჩაენ) არ შემიძლა.

ინდუსტრიალური, პეტრები. თორემ ჩივეც ვიტინებოთ.

ზაჲთა, წყალი ხომ არ ვინდა?

ხალუანა. აბაზახაში გავალ, ერთი წერილი...

ზაჲთა. ატაზანა არა! ფრენს ამანში ვარ გამრგვიდი.

ხალუანა დატერთო რას გვავაძე! (სატერში იდეირება)

ინდუსტრიალური ქრისტიანულად, რა მოგოყოფათ.

ხალუანა. ახდავე. (სამარატეულოსკენ ჩიღის) მისატიო, ზაჲთა... (კატკი)

ინდუსტრიალური გოგოა.

ზაჲთა. (ციცულების) ჟერმანისტად!

ინდუსტრიალური თუ იქტემი, შერიძლია დავითობო.

ზაჲთა. დიდია მაღალობა.

ინდუსტრიალური კაცი ხარ, გამოგადევება. (სამზარეულობან წყდის შეუიდა-
ისმის)

ხალუანის ხეა. ზაჲთა, ზაჲთა... (ზაჲთა გარმის)

ინდუსტრიალური რა ჩინდა! (შემოის პატიოული ხალუანა) მერ რა, შხამი მირებე?

ხალუანა. რა უმიღვევი ვარ! (დაჯდება) ვაიმე, სუ მითდად სეერი დარ?

ინდუსტრიალური არ გამოგიყო. სუ მთავად, ამა, მარცვენ.

ხალუანა. მომშიობი. (შემოის ზაჲთა). ზაჲთა, მიმატებ, ეს რა დამტესთა.

ზაჲთა. მერ ეხდა ვაცივებობი. ონცემი წერა უნდა მოგვმევა. წერი მზადია, და-
მაგონებულ რომ შეუქვა. მერ შევაკერთო. შერ მართდა გაცალებები.

ხალუანა. (შესამჩინეულ კანკალებს) შეუქვედა მინდოდა დამტებობა.

ინდუსტრიალური, თქენ, შემისტყვალ, აქ დარჩენას ხომ არ აპირებთ?
ხალუანა. როგორ მცირდა...

ინდუსტრიალური ციცულის ანთება: მწევაცე ფორმით, რომელიც შეი-
ცირდა ქვერის ანთებაში გადამზარებოს. ასე გარეთ უა გაშვად, ამ
უნდა დარჩეო.

ზაჲთა. (კარიბად გამორაღების) ამდავე. დედაშემის კატას ჩივალები-
ნასუნა. ზაჲთა... არა... არ გრჩია...

ზაჲთა. (კარიბად გამორიღების) ნე განცხადოა.
ინდუსტრიალური აუცილებელი. (შემრენგება)

ხალუანა. ზაჲთა, არ მცირდა, გაშერება...

ხალუანა. არა... მართვა არ მცირდა... (ზაჲთა კატას შეაჩერების)

ზაჲთა. გამო აანთვ და სკამზე გადამკიდო.

ხალუანა. ზაჲთა... არა... უაერჩევია... არჩერთა... (სამზარეულობის გადას)

ინდუსტრიალური არ შეიძლო ერთ ბალაც უალაც ცარი. მეშენია, არ გავვალდე ერთ
დაგრძელე კორ პატერები. რადაცას კუმებ, ხან მვონის, რომ ყველაფე-
რი ინგენიერი...

ზაჲთა. მერ მაცევი ვაავა გარებე... (მემორის ხალუანა, ასეთა ზაჲთა დედის
კაბა. უხერჩევად ხავებემა)

ხალუანა. უოო ჩივრით, კატას გავაუსავებდ და უცემ გაშრება... მრცხვენია,
ინდუსტრიალური ზაჲთა, მარტინს გაუმარჯვოს! (პატება. უამზენ ავამზენ) დამდანი-
ბით, ნასკარტე ვანცლობიერა თუ არა, სამზარეულოში გაიგიან წერის
ღიასაუკანა. სიმილური რენანს მოვალეობებ, ფარჯარას გამოივალებ და
შეაიძიო მომიხევა. პირეებად რომ დავოცემი, ცულად გავები, დედა-
ბერი მოცე დამე თავზე მაგდა და შეუკრემოდა. შე ყმურაცემოდა, აწე-
არასოდეს დავლენ მოატევ.

ზაჲთა. დედაწერი არ კანასი ძალიან დასტური იყო...

ინდუსტრიალური თუ განდაც, დაცურატ რამეს. (ზაჲთა თავს უაკერცებს. ინდუსტრია-
ლური მიუჯდება. უკრიტი)

ხალუანა. ზაჲთა, თავს მოვუას. ძალიან მეტის სკამ. (ზაჲთა ფარჯარას გამო-
იყოს) წერის? (ოთაბერი კარი შემორტყელი და კაბადის ზერობას
ფარჯარებს გადამოყონის. ზაჲთა ფარჯარებს ზარდებულება) აა, ვაჲთაშიონა,
სამზარეულო უსტორენგობა? მისმას, მარატე...

ზაჲთა. მერ არაღინ მცირდა წერილების.

ხალუანა. რა კარგი ზიტი ხარ, ზაჲთა.

ზაჲთა. რატომ დამტების?

ხალუანა. თუ განდა მე მოგეწერ, წერილების. დაჯდები ჩერტის სახდეს, კავხე-
დავ შლეს, სანამ თვალები არ მცტენების, მერ დაცვები და და-

წერ: ზაზა, როგორა ხაჩ. მე კარგადა ვაჩ. მაგრაც იყალო. მეტი არა-
ფირი. ხო გავიხანულია, ზაზა. ვაიშე, უთო ჩანთუღა დამჩრება. (სამ-
ზარეულოს უკანასკნელი გარბის, ირაკლი დაკვრის შეწყვეტის და როგორც დაქმ-
ხობა)

ზაზა. (ცისრ პაუზის შემდეგ) ეხ, კმაღი, კმიღი... (ზაზა ფურცელს აკ-
რებს და კარაღის ზემოთ დააღვემს) მე ვიქენებოდი ალექსანდრე ჩა-
ტელენედი, ეს გამაღი ჭიათუ ქმიღი რომ არ მტკიოღეს. მე დავი-
უკორობო სატავამოვნებს და იბრძორებს, ეს გამაღი ჭიათუ ქმიღი რომ
არ მტკიოღდე... ერთიც დავასხათ და ერთი იქნება. მე კაცი, რომ
არაფერი არ ერცი... ცოდს უნდა გავეყარო, ზაზა.

ზაზა. მათას?

ზაზა. ჯერჯერობით მაისას.

ზაზა. რა ზოდა? სერიოზულად ამბობ?

ზაზა. არ ესმის... ჩემი არ ესმის... (კონიკუს მოსვამს) შენი დედა კი-
ვატირე, ქაღალდონ ევა. არდა გვერდით რომ მყავდე, მაგ ვაშიდის
მაკულა მდგულას ექნის ჩაგასხადი პირში და სურ თმებისა გავი-
თოვდა კუკისს სასაფლაომდე. არა, ძმაო, ხელოვანმა კაცმა ცოდი არ
უნდა შეითოოს. მორჩია და გასავდა. ავეჯი გვიჩვაო, ტამტი: გვარ-
დაო, სარეცხი მანქანა გვიძაოთ...

ზაზა. ეკეც საჭიროა აღმათ.

ზაზა. მე ძნაო, ხედა ყალიბის კაცი ვაჩ. მე ძნაო, სხვა რაზეპუში ვჰიტ-
ობ. ხომ უნდა გაიგოს. არ უნდა ჩიშთან ცხოვრება? მარშ! მე მევ-
ის ატანა არ შემიძლია, თავისუფლება მიყვანს. (მეტრ პაუზა) ვა-
ლიერე, ძალადები, რაშეს გაცაცელებ მცოქი, ათასი იღეა მიტრისაუბეს
თავში. არა! შენი ეკა ესმის! არვის აინტერესებ! მაგრაპ ერთახედაც
იქნება და ღაერჩეა, ისეთ მსუსიკა გავწერ... მეტე აქ ძოვად, პირე-
დად აქ ღავუერავ, შექა თვალწიო. ხომ გვერდა ჩემი, ზაზა. მითხარი
რომ გვერდა, მითხარი, რომ ღამწერ, მითხარი, რომ შემიძლია...

ზაზა. ჩემს ხედინზედ ღლეს გაუმარჯოს... (სვამი)

ზაზა. მე ჩემს თავს ყანადგურებ, ზაზა. ჩემი თავის შემინია, გავურ-
ჩივია, დაუცინი... (შემოტის ხეოუნა, ზაზას საუთად გადასცემს
კამას)

ზაზა. ეს კაბა ღეღაშენის შემდეგ არაყისა ჩაუკეამს, არა?

ზაზა. არავის. (კაბას კარაღაში პერებს) რატომ შეკითხები?

ზაზა. არ ვიცი... უცემ ტირიღი მონინდა...

ზაზა. რა შოგივიღად, რა საბავშო ბალი გამართეთ. ეს ტირის, შენ ტირი,
ღავევით და ვატინოთ. კი მატონო, ღება მინდაა... (კაბზე ფაქტ-
ნებენ) აქმათ გასალები დაუიწყდა... ქრაგე... (გადია)

3.

(შემორის ნიკა)

რაკო კამატებათ, ახალაშირებო. გაშირებომათ.

ჩა... ჩა, გამარჯომათ, ბატონო ნიკო.

ისაკი. ხომ კარგად ზრდახებით.

ზოგი. კამადობთ, გმადობთ. ზაზა, არა გრუხენია? სტუმრები რას იტყ-
კან. ღერძი მაიცე აგელო. ნოკა გავიდებო, წამოვწევით ხოდება და
მციც დაგება მაგიწყებება.

ისაკი. არა უშავს, ბატონო ნიკო...

ზაზა. ჩელინგი ამინა.

ზოგი. ფარებიც გატეჭებულანებულა. ჩეკინთან წუაღი აღრე წყლება და და-
რეცხვას კერ ვასრუმო. გვაპატიეთ.

ისაკი. ტოლია ჯავაშიერა, მატონო ნიკო, ღამისძანდა.

ზოგი. (ზაზას) რამ მაინც გადააღარე.

ზაზა. დაჯერე, მანი.

ზოგი. მაპატიეთ! ზაზა, ერთი წერთა. (აემსუნავს გამოღიან) რას გა-
დაეცვი ამ სმას, რა გჟირს. მიშასთან ვიყავი, ეპთი კაცი ვიციო, ზა-
გის გარდა ამ უმანში არავინ იყიდისო. მე ოციოთ წამოგაყებით,
მაცე მოვად, მცვერა არ დაღო. ქოდე საჭ ასა?

ზაზა. მაცივაძეზე ღეს.

ზოგი. საღდაც ახდოს უნდა ცხოვრიმებს, საკომისიოში რომ დაღოთ, კაი
ხანს არ გაიყიდებათ, თამაც პროცენტებს აკვევენო.

ზაზა. არ დავადებ, დამარა მოისურე.

ზოგი. უქნებ გავეგმისათან. (მაგიდასთან ნიდის, ჭირას აიღებს) დავით
ალმაშენებედი ღოდგორის ვედს რომ მიუახდოება...

ზაზა. შენ არ დაღო.

ზოგი. აა ცეკამ, კაცი. საღლეგძებელს ვამბობ. რომედა საათია?

ზაზა. არ დავაგვიანდეს, ღამდება.

ზოგი. კარგად გრძანდებოდ, მეღნიერად... მაპატიეთ, უჩემოდ არ მო-
წეონოთ. (გადის)

ისაკი. კარგი კაცია ძაბაზენი. რა საღლეგძებელს ვსეამგით?

ზაზა. მომაღაძს ვაუმარჯოს.

ზაზა. მომავალი არ არსებოს. ზაზა, გვერდა, რომ მომავალი არსებოს?

ზაზა. რა ვიცი. ჩემთვის სუღიროა,

ზაზა. მე მაგაღითად, ყოველ საღამოს, ძირის წინ ვფიქრობ: რა შობე-
რა ხვად, რა შეიცვება, სად წავად, როგორ დაგრიუნდები, კის შევ-
ხდები, კი გამიღიმებს, კინ ღამუინებს...

ზაზა. შენ შეყვარებული ხო არა ხარ?

ინაკედი. ამა რა გუონია. თუ იცი, ეინ უჟვარს.

ხათუნა. მავას ნუ უსმეო. ხო, მართავი ვარ, ზაზა. მე სერიოზულად არა-
ვინ მოჟურებს. ხან ჩეგვენი გამომდებს მყდავს და რაღაც სისულუ-
ლების მეუძრება, მე აკანს კუვდებ და ვიყინო, ხან კაცეკვილაც სტვა...
ინაკედი. ღრმაშე უნდა გაათოლოვი, ჭირინო.

ხათუნა. მე ისე შევერწყო მარტოობას...

ზაზა. დაჩია აამე?

ინაკედი. მღომაღ! (კონიაქს ასხამის)

(სუსა)

ხათუნა. ზაზა, რაზე უკერძო?

ზაზა. ზანვერებე... საცოლეავტის თურმე თეორეტიკანების პრაუზე არ უშეე-
ბენ.

ინაკედი. მარტად? რა საშინელება...

ხათუნა. მე კი ჩერებს სახდზე კფიქტობ. ძარიან მომენტირა. ქაფურის ხეც
ნომერაცია, გაყერთვული მზის ჩასეღაც, როცა წიაღი წითელი იღვ-
ბება... ზაზა, ყავა ხო გაძეს.

ზაზა. ღასაუქეავია.

ხათუნა. მე უკვე მთერაცი ვარ.

ინაკედი. ხო არ გეძინება? (თვალს ჩაუკრაქს და ტახტიზე ანიშნებს)

ხათუნა. კუპილი! თქება არაუყიში კუსმია! შენ მისკვდა მეზარება, სად იყა-
ეო, გისთან იყავი, ჩატომ გვარცხვენ, ამხედა ქაღი ხარ... ჩერებს სახდს
შეიკითხავდი, მაგრამ შორისაა, მთედი დამე უნდა იმგზავრო. არავის
დანახვა არ მინდა. საიმე მარც ვაღვევარებო.

ინაკედი. მასი, გამიშვილი ამერიკაშიით...

ხათუნა. კინოში არავინ მპატიურება, წიგნებს უკვე აღარ ვკითხულო, ტე-
ლევიზონს არ კუსურნებ. სა კაცოთ, არ ვიყა. არავინ არაფერს მეკი-
ოსქება. კრისიან სამსახურში, ვეგამ ყავას და ვეროზომ თანამშრომედ
ქაღებზე. კის როგორ აცეია, ეინ კის უწევება.

ზაზა. მე კაფას მოვძებნი... (გაღის)

ინაკედი. ო, დამდეველი შევენიერება, უცხობ შამაკაცთან გოგინში კოტ-
ირია, ვერ აიტანის ეს ჩეირი გუდა.

ხათუნა. ინაკედი, რა გონდა ჩემგან?

ინაკედი. მეცინება.

ხათუნა. რაზე გეცინება?

ინაკედი. ჩანდალიშვილი, ხან არა მეორია, ჩომ ჩაცშევი ვართ და რაღაცე-
ცხს გოგონებთ. თავის გასართობად.

ხათუნა. მერე?

ინაკედი. რა მერე. შოგვერ კი ჩეჩივენება, რომ მეტერი მაცშევები ვართ და

ნიღვევების ვასსერებია უცდილობი. უკნაურია. ჩატომ შევსველი
ერთმანეთს, რატომ მოცედოთ აქ, რატომ ცეკვით საღლეანობებობს,
თოთქოს გამოვეხილების გეგმინია... ნე მოყვარებ ასე. პიპოტენუსის
კვალიატი უდრის კაცეტების კვალიატებია უამს. დღეს საქმაოდ ცო-
კი დაბასასკოო აპრილზე, მოსავარზე.

ხათუნა. ძაღიან გოხნებ, მევის ნუ დადევ.

ინაკედი. არა, ცუნცუე! ცოტა წაფილოსოფოსება ნერვებს ამშვიდებს. შენ
თავი არ გეტირის, ზუ მისმენ. ყავა ღაღიე, მერე მიმეოთხავე. ხვად
ანდროსთან ავიღეთ, ზერ მაცრისთან, მაზევ უჩასთან. მევის ვიტი-
რო - ცოტა ვაკეთოთ. (შემოღის ზაზა)

ზაზა. (ხათუნას) ტკბილი თუ მაგარი.

ხათუნა. მე თვითონ, ზაზა.

4.

(შემოღის ზეო)

ზაზა. (ჩემდებ) ნამე?

ნიკო. უარი მითხრა, ანაფერი გამოვათ. ეგრე აუიან, კაცს რომ ასეა გზა
არა გაქავს.

ინაკედი. დამრანილო, ბატონი ნიკო.

ნიკო. ახდავც, ახდავც.

ინაკედი. მიირთეთ. (ჭირებს აწელის)

ზაზა. არ ვინდა. წერეა აქცს მაღალი.

ინაკედი. ორმოცდათო გრძელი კონიაკი რას უჰსებს.

ნიკო. ქადიშვილი საც წაეციდა?

ინაკედი. ყავას გუმბადებს.

ხათუნას ხმა: ზაზა, ზაზა!

ინაკედი. ზაზა, მეტმარე, დამაზი ითოუბია არ დაეწევას. (ზაზა გადის)

ნიკო. უისშეიღ უნდა ჩამოსულიყო, კაზი მიჭიდა. აღმათ ვერ მოიცადა.
დიდი ბოლოში, საქმერიც აჩაური ვავარს. ხომ იკით, უძაღლ ოჯახის
ამბავი. ზაზამაც სამეცელი არ დაყენა. ეკეტენები: მოყვანე ვინმე
ნორმალური, პატიოსანი, აჩა და არ შევება.

ინაკედი. ღრია, მატეონო ნიკო. თვეგასულის აჩი უკვე. მაგრამ ეჭირს, გა-
ღაწევება უჭირს. ქაღებს კი პონიათ, ცოდის მოყვანას არაფერი
უნდა, მოგეწონება? მოპეიდე ხედი და...

(შემოღის ზაზა და ხათუნა)

ხათუნა. (ზაზას) მერე სანაბიროზე გავდიღორთ. ისეთი სიჩურეა ხოდმე,

გინდა ღაფლე და სიჩემქა უსმინო. (უძინვნებს შეგიღაშიც ღაღმში) მითრთვის, შატონი ჩიკო.

ნიკო, ყავა შეირტება, გვიღებობს.

ზაჟა. ეფში (მცირე პაუზა, უწმიულ სვამინ გავაძის)

ნიკო, ჰავაულობისას რა ძროლის ჭარებშია არ ეცემდი...

ზაჟა. მამა, შებ ხომ წერწები არ გიყვასის. ას ააჭირთა.

ნიკო, მე არ ეცემწენებ. მე ჩემი სინახლით კულტოვნება და კამაყოფილ კარ.

ხათუნა. (ირავის) შენ ხომ ერაზრო კავა გაყვაძის.

ზაჟა, მამა, გაისვერე...

ნიკო. კულტოვნის მოესტებით, მოსამარტება საჭირო. რომი ერთ ულეში არ არტებულა. (მცირე პაუზა) აა, ანდა აქეებ მეტყველ: ჯუღ აა გდაძეს, ხილი თუ ფური აა გვაძის...

ზაჟა, ავდეს უტეხმუშ კერძიხას.

ნიკო, ზაჟა, ნეტი არ ღაღმი.

ზაჟა. პო, პო, გავიგვე, გავიგვე. მეტიც არ უნდა ღავურო. წერი გოვედლებ უნდა გავიბარისო, საშიახერი უნდა დავიწიო. ცოტაც გავძერე, ცოტაც გამოვძერე. ცოტაც მოვითმინო. მერე კულტოვნი იქნება. რობის, რობის: იქნება კულტოვნი. ან კი საერთოდ იქნება?

ხათუნა. (დაიმსევა) ყაზავარა პომ აა მიეზურო, შატონი ჩიკო?

ნიკო. აა, როგორც განეტოთ.

ზაჟა, მე ღდეს მინდა ვიცხოვო. მე ერთხედ დაეიძაღვ.

ნიკო. გამრაშებულ ახალგაშირდები ქიუქამის: ვებ აშენებუნ. თქვენ ვხოვ რებას და უნინეთ იწყებით. სიგარეტი მომცემო. მარტო ერთი ლერა.

ზაჟა. მე ქვეყნის აშენებას არ ვაპარებ. (სიგარეტს აწვდის, ნიკო დორბანს უკადებს)

ხათუნა. ზაჟა, აა მოგიკიდა.

ნიკო. თევენ არალი გრამი!

ზაჟა. აა უნდა გრამის. (პაუზა, ჩუმაც) ამ სახუმში კულტოვნი დაძლევდა. ჭ. ჭერაც, იატაჭაც, რომელიც, შენც, მეც...

ხათუნა. ზაჟა, გაწერარი, აა მოგიკიდა, სირბევი.

ზაჟა. (ნიკოს) ხოლო შენ...

ნიკო. მე თავი გამანებებ, მე პიცოდი, რასაც ვაკეოვჩი. თქვენ ესვე აა იცით.

ზაჟა. სისწილ დალვანგ ხომ? მერძეა რისთვის? რკინიგზის საცაროში ური- გოდ ლომ აიღო ბილეთი არა? რისთვის? რისთვის? (ნიკოსის კერ- აკცეცს ხელში) აა, ენერეფორი ჭალი გამანათებს შენი ტკილი სამეც- რის ღლევმს. (პაუზა)

ისაკი. იყოთ, შატონი ჩიკო, ზაჟა რალიცაში მორთავით.

ნიკო. კი ბატონი. თქვენ შეეცადი დოგიკა გაქეთ, ერ გავიგვე, გისგან რას მოიმახუს აა გავაყოფოთ, რა შექმენით, რა შოიმოვით. ცხოვ-

რებას ავანავ არ იძულებან, შეიღო თქვენ კიდევ ეაჭრობო. აა, მე ას კაცკეთებ, თქვენ კი ეს მომეციოთ.

ზაჟა, კარი, მამა, ჩიკი ერთმანეთის არ გვასმის.

ნიკო. კი ბატონი. აა ვესამის. აა იცი და ას იქნება. (ხათუნის) ხომ აა მოსწერილი. ჩიკი კოვერებდე ას ვაგარათმით. გვაძარებოთ, არაუ... კარი... კარი... ხათუნა, რეზე მაინც ამოგვეტანა. მშეორ კუნტე სმა ვის კაცება.

ისაკი (თავისთვის) ყოფნა? არყაონა? — საკალავი აა ეს არის!

ხათუნა. აა უშეს, მატონი ჩიკო. ჩიკი ახდომდები ვაბთ.

ნიკო. (ზაჟას) ჩაღი, ჩაღი, ჩუ ერისრცმა. კონსერვიც აძოაკოდე. ავრ, ჩირთას მოკეტე, მაცივაზენე დევს. (ორავე გადას)

ისაკი, ვაძოვაბრენო?

ხათუნა. აა სე- კოტა ხის აფალე.

ისაკი, კისმენთ, ერა.

ხათუნა. გმაღვომთ, აა ამ.

ისაკი, ეს ფასოური ჩაში გჰირდება, ევა.

ხათუნა. (უინჯანიში ისტერია) არი ქაღა მიღის, ერთი...

ისაკი, ერთი შენა ხაჩ, ევა.

ხათუნა. იცოდე...

ისაკი. ჩიტერა, ღრმოხიდად. რამე ხომ არ გეშლება? (უფრო ახლოს მო- უწოდიდება)

ხათუნა. ეპრ გაეიგე, აა გირდა ჩემგან.

ისაკი, სამხრეთ აფხიკის რეპეტიტივი... აზიშე მოღი, აა, ასე მყავება გამოშერებით. ჩატონი გამირჩიმება. ჩიკი ერთმანეთს გავუგებოს. ყვე- დაფერი ჩემიდ და უხმიუროდ.

ხათუნა. დამპალი. ანც კი გრეჭერინი.

ისაკი. მე რატომ უწინ მოცეცენდებს, ვიაზე ნაკვეპი ვან, აა დამიწურ ანდა აიჯავანური, მიჯურიობა, კარილები... ლამაღამიშით ხომ კარგად დაცენცერებ კიროვის პარტი. შე ბევრი რამე ვაცი.

ხათუნა. აა შენი საქმეა, ღავეუწყერებ და უფუღლესობი კადეც. სხვა რა- მესაც ვაეკოდ.

ისაკი. ეკუც კუცი. შენი კომენტარიზი წელმეტია. (მცირე პაუზა) ჩაგ, ზაჟა გაყვანის და კალაც-ცილაცერებითი... აქეთ ანდრონი, იქით ტრი- ლონით...

ხათუნა. გაჩერდი! (სარდას გააწინავა)

ისაკი, ვესალიზა. მე მიგარ ნერვები მაქს. პიპოტენუზის გვაღრატე უდინის კალტების კუაღანატების ჭამის. ხომ არ მოსწერე. კარი სიგა- რეტია. მე შორლო „მაღმონის“ დეწვი. აა, საფურცელები. საფურცელ აღამიანის მეგობარი, მე მიღეას ძალები. მძუდა უფუღლეს სიეკა- რულა, სვერნა-კოცნა, შრდაში-მტკლეში.

ზაზა. მოურინების დურჯი ახელოშები...
იჩაკლი. (სკარზე შესტება)

მე ასეთი ბეჭი ვიქი,
უკანი უკიდური სუნის.
რა ლოს ჩემი ლიკენგია.
რამაც ერ გვაღინე.

ზაზა. (ტაშა უკავეს) პოეტის საღამოს გახსნიდად ვაცხალები!
ხათუნა. ზაზა, განახოება, გამოსაშეობა ააღმოშე „რომეო და კულიეტა“
ნობ ღავდებათ...

ზაზა. საიდან გაგახსენდა?

ხათუნა. თეორი, ღუმუშედა კაბა წეცვა. მოლი, ჩეკნს ბავშვობას გაუმარ-
ჯას. მე ჩატარ წილის კონახა, რაც კი შავშეობასთან მაკაცებისას,
კაბებს, ჩანთობს, წიგნებს, ნეულებს, გამოსახულებს. ხელირი ათასში ჩა-
უდოტები და ვათვალიერებ. მერე კი ვტერი. არ ვიცი რატომ.

ზაზა. აი აშჩევი, თუ როგორი ბეჭი სწოვება.

ტერცა ვერონეს თო ძევე, ოჯახს, ცნობილებს ღიღად.

ხათუნა. მა-ენ ძაღიან ვამხხარი ვიყავო...

იჩაკლი. კარგი რამე კი იწეროდი... (ტერცას ვარწყალამუნება)

ხათუნა. ჯულიეტა ჩემი მარველი სისყვარულა.

იჩაკლი. ჯერ გავიკე. ჯერიეტა თუ ხარ, რომეო უნდა გიყვარდეს, რომეო
თუ ხარ, ჯულიეტა უნდა გიყვარდეს. ჯულიეტას უყვარს ჯულიეტა, რო-
მეოს რომეო. ღორო, მომცვე ჯაგარი, ღავვრებ თოკა ბაჭალს, გრძ
გამოიდის.

ხათუნა. კაბა მამიდაჩემა შემიკერა. სკოდაში ლეხით წავეღი, არ გამეც-
მეჭნოს მეთვი. საღამომედე მერსხუც არ ჩამომჯდარვარ. ხოგონ მი-
ნაროდა. წინა რიგში მასწავლებელი და ჩმომდებო ისხდნენ. უკან მო-
წაფეები. სცენაზე ჩრდ გამოვედი, ერთი სტერნა და უკიდ-ხევიდი
ატყდა. მე ხედები მაღლა შევმართე, კინაღამი გური წამივიდა.

ზაზა. (როგორთან, ხათუნას წინ დარწინები)

თვაღინ, შეტევე — კედავ სინათლეს ველარ იხიდავთ,

მკდარო, იგეშეთ თქეებ მოხვევნა უკანასკნედი

და თქეენც, ტერცო, სუკთავეის კარნო, კოცნით აღმეცდეთ
ჩემი უვაღი შესანმება ამ ხარშ სიკვიდოთან.

მაშ, მოღი ჩემი ვესღიანო გამოცადებელი,

მწარე მეტჩური, უსასოა შეასწევ, მოღი

და ქარიშხებით მოქანცული ნავი ახდავე

ციცაზო კადევებს მიანარცხე, შენთვის ვცდი, სატრიო.

(ზაზა ჭიქას იღებს და გადასტებას)

ჩახოდე ცწიაურა შენი შეამი, ჰეთაუთიაქევ,
ჩემი ტუალი, გაკოცებ და ისე მოვკვედები.

იჩაკლი. უიზ ცოცხად, უფრო გუდწრულება. ზედმეტი გარაში გარეშე,
— არა მავშევი არ არის. ჩან ყველაფერი იცის. ხედები ოდნავ წინ.
თუ ასე აუგრ, სდექ, სამიერო უცრ არაფერი იცის. მაგრამ მაღა ჯვა-
ლით ა მიხევდიმა, წაგლილო?

ხათუნა. შენ თუკითონ წაგი, მე აქედან აღარ მივღვიარ,
მაგალ ეს რა? შემა ჩემი ტრიუმფას ხედში?

ა.შ. ასო მოგდა? საწამდავმა მოვილო მოღო?
ხასია, სუდ შესკი? ერა წვლილ არ გამოტოვე,
რომ მას ღავესხენ?! ღავიკონა ახდა მაგ ტურებს,
იქნება ბერზე საწამდავი აქეთ შერჩენილი
და ის მომაკედებს! ო, თბილია შენი ტურები.

იჩაკლი. მაავო! მრავო! სეტენ შალმან სპექტაკლ! შრავო! ჩაავო! რა მსახი-
ობები იკარგებიან!?

ხათუნა. ზაზა, აქამია როგორ გახსოება, ეს ხომ ღირი წნის წინ იყო. ჩო-
ვორ არ გაგავიწყება.

ზაზა. შეა სასტერიადმი სცენაზე შეუქი ჩაქრა, მე ჩავჩირჩედე „წუ გვზი-
ნია!“ დარვაზი საშინელი სტერნა ატყება. მეტობედი სკოდას გიგებს
კამორითოთ შეუქი. ერთი კვირა არ გამოსულევარი სახდიღან. ვერცხვე-
ნოდა. სპექტაკლი დაუმთავრებელი დავვრჩის.

ხათუნა. იმ ღამეს ვადაგუწვეტი, სამსახითომოზე ჩამეტარებინა. სამი წე-
რი ეგანარებზე, ნიჭი არ რეცო.

იჩაკლი. ეხდავ არ არის გერან!

ზაზა. სუ დასციხი. როგორ შეიჭრა. (პაუზა)

ხათუნა. სუდაც ხდა წავიღეთ, ზაზა, გერვეწები. ჩვენი სპექტაკლი დავამ-
თავროთ, ისეთ ჯუდიეტის დიოთამაშებ... სახადი შლევა შემოგვივა-
დება და ღავახნიობს. (ხედებს გაშედის და ცეკვავს)

იჩაკლი. (ზაზას) რა სახდი, რა სახდი, რა სპექტაკლი, რა სპექტაკლი, რი-
ჩლვა, რა ჩლვა.

ზაზა. სახდი უჟავით მამამისს, ზლეაზე.

იჩაკლი. შშ... რაღაც მეეჭიდება.

ხათუნა. რა მეღნიერები ვიუწევთ. შეიძლება მართა ღამირებეს შავშეო-
ბა. ბავშვობა კა არა, ის აუხდენდები ოცნებები, ის სიჯმჩნები, ის სი-
ჩაჩუღები... რა სულედი აარ, ღმერთო ჩემი! მაღიან გახსოვთ წუ ღამ-
ცინებთ. ხომ შეოძებება ჭრით გუის ატანა, აქერ ყველანი ჭრისაწები
ხართ. ხომ გიხარიათ, რომ თქეენს შორის ერთი ვაჟია. ღამაზი გი-
ფი

იჩაკლი. მეხვი ხომ არ შევწევარ?

ზაზა. შემოღიღა, რათ უნდა შეწევა. მოუსმინდე.

ისავებო. უკაცრავას, მატონო ბომერ. მე ცუდი მაყურებელი ვარ. შეიძლება შეა სპეცტაციის ტრის შეტერი ჩავატონ ან სუჯაც დაცუტვინონ. (უსტვებს) მაპატიოთ! პარდონ. ცქანეზე-მეუ. რატომ არაუცის ამბობთ. ხომ არ გენერისა, მე ჩემ თავს დაუკინო.

ზაზა. ჩვენს მოცუნებულს გაუმარჯოს.

იჩავებო. მე არ ა შაქებს მოკონებები, მე ვაქებს დაუები და ცარცული. თქვენ და ცვამით? მე სადაც დამეუარება მაცხობია. მირტომ მემინია. ლუ-ელდუი იღ პლ. წვიმს. მე ცვეტებით ჩანთა პატირავს ხელი და მე-ოთხე სა-თუღაზე ავღოვან. მოჩეულ, მაღამ, საათნახედარი ვჰიკარ და კუჭას კაუზან. გარეთ კა მზეა. შეერ მამამენ...

ზაზა. (ხათუნას) დანა მომაწოდე! (კონსერვს ჩანის) გისმენ... საღ გარა-მენ?

იზავებო. რიოართან მაბამენ. სკამზე, ოჩი საათი. მე ვერძნოს, როგორ შე-მოის უაღტებში რიადის ნესტი. კახველი. ცეხებს ულრო მაგრად მიკარებებ. შე აჩაქათი მეცება და ცვეტვარ. სალამის ტანტე მორნიკა ყურძნის კონსოტს მასმეს და ჩემი თავი ხება გდომურ. ტანტე მო-ნიკა თავისი ჯაღისნერი წესლერტით აპ გამოსტი. წალმა-უკუდმა ატირაცების და კარგოფლი იღანიმა. (კარებზე აკაერზეცნ).

ზაზა. ამ გასაღებმა შემოკლა ხედში. (გადის და კარებს აღემს)

6.

ცემოდის ნიუო

ნიუო. (ალეველები იხდის დაბადის) ძღის გავაჩერე. სტუმრები ვკვავს მეთქი. სუღლო მაშინ რიყაუთ, ჯაღი რომ გასესმეთო. ხო ვეფოდი, რა ვადაშეცელებიც იყავოთ. მეტი მეცელენისო. გამიშვიო, იმ ვა-დაც სტუმრების თვალწინ უნდა დაგასასა დაფილ. ძღის გავაჩერე. მარ-თია მოუკითხა, კაჭო.

ზაზა. წე წერულებომ. რა მოხდა მერე.

ნიუო. ერთ კვირაში თუ არ ჩამაბარებოთ, ხელწერის დაგადებინებით აა პრო-ცენტებს გადაგამეცევინებთო. ამა, ამა, ას იყადება მაგ უნამუსომ.

ხათუნა. (ხამინარელობი შემოიდის) და მოხდა, ზაზა. მაპატიოთ.

ზაზა. არაური, წევმას აპირებს.

ნიუო. ღამა, ღამა. კუტია აჩუღადა ვანთ. ხომ იცით უქაღონ თვალის ამბა-ერ. ათასი საქმეა. გერაფენს ცერ ვამამთ თავს. (ზაზა უსიტყვოდ გა-დის) კიდევ სეამენ?

ხათუნა. არა, ცალმონომთ. დაცემასარებით, პატონო ნიკო.

ნიუო. ძაღლი შეეჩინა ამ ბოლო ძაღლი. მეტ ცერაფენს ვეუზნები. კულალუ-ზე ხელი ჩაიკინა. გუღი წყვეტა, რომ არ უშისონდესი. მე როგორ უნდა

დაცემარო. ასე ცხოვრება არ შეიძლება, მე რაც მქონდა, იმას ვჯერ-დებოდი. ზაზა კარგი მიგია. მხარში ამოღომა სჭირდება. მიშევეთ ერთმანეთს, აჭყნ ეს შეიძლიათ. ძაღიან დაიჩაგია.

ხათუნა. ჩვენ ზაზა გვიყვაჩის...

ნიკო. მხარში ამოღომა სჭირდება. თქვენ კარგა უოუ ჩა... (ერთა კამოღიან) ნიკო პავილიან მიუჟუდება, ირაკლის გვერდათ. ზაზა უანჯა-რისთან აიგარებს ეწევა. ხათუნა ნახატებს ათვალიერებს)

ხათუნა. უახა, გინდა მამათს გქეცერსიაზე წაფილი. ჩერნები მიღიან ყინ-წევისში.

ზაზა. კინ თქვენები.

ხათუნა. კინ აა... მეგობრები. სუდ რამდენიმე კაცი კიქრებით. შემოდგო-მაზე ყინწევის ფანტასტიკებით.

ზაზა. არ ვკოფილებან.

ხათუნა. კამიაციუმ. მე ყოველ შემოღომაში დავღივან. ერ წარმოიგვინ, რა სანახაობაა, ის გვიღი მკითხედი ფითლების ნიალვარი, ფა კიუვე ძაღიან ახლოს. ისე ლურჯი და მშეგი, წირიღი მიგინდება.. (პაუზა)

ზაზა. (კევლით დიჭუდებულ ნახატს გაღმოამზუნებს) კარგავ დააკურიზო. უნდა გამოიქო.

ხათუნა. კარგი რა. უხილდისო! აჩცერთი შენი ნახატი არ მაქეს. გმაღ-ღორი! (შემდგრ აკაცებს)

ზაზა. შენი ნაჩეუარი ფუნჯების გავაყენი. ხომ გაბსოვს. (შორიდან სამ-კელოფარო მუსიკის ბმა)

ხათუნა. ზაზა!

ზაზა. კო...

ხათუნა. ნახე, მოცავემულს შიასვენებენ.

ზაზა. აღლოა კუკამილა.

ხათუნა. (თვალებში ჩამჭურებს) სიკვდიდის არ ვეშინია?

ზაზა. რატომ შეკითხები?

ხათუნა. აღმა ძნელა... მიშინა, როდესაც ვავიფიქრებ, რომ უნდა იავ-ბერებუ.

ზაზა. მაგას არ ჯონა. ახავინ შეცაწერებს. რინი ფაჩურებით იღდო. უკ-მიღი პირით ტეტიდ ნაცხეცარს გადაჟღაბავ. „მოამბის“ დაწევებამდე ტელევიზორისან ჩაგდებინება.

ხათუნა. მესანისა, გესმისა, მეშინისა. თითქოს ჩემთვის ავედავერი ხეად უნდა დამსაცერებს. ან ორი ღაიჩებულა, ან მანქანა დამეჯახება, ან ვი-დაც აგრეს ჩამარტყამს თავში. ან მინდა სიკერიდი, ზაზა...

ზაზა. (კაბას დაყროსასვეს) რა კარგი სენამოა. უჩანგულია, არა?

ხათუნა. შენ კვედაცერი ვესმის, ზაზა, და მატეცებე.

ზაზა. ეს ფეხსაცმელიც როგორ გიხდება. თამ ცოტა მაღლა უნდა აგეწია.

ხათუნა. მე წავალ, ზაზა.

ჭაჭა. ო, მმომილო, მომეცი ხეღვი,

ზეღვია მწუმარე წიგნში თურმე ერთად ეწერიანობა..

ნიკო. დაგოთ აღმაშენებელი მიგორის ვეძს რომ მიუახლოვდა... (ზაჩას) მაცავა, სპავა რამესა გამშობ. (შეტრიალება ირადისკენ. რასკონ თავს უქნება)

სათუნა. ჩვენს სახლი ვიზი ცისფერი ფანჯარია აქეს. აუზებიდან შედა მოჩანს. ჰელვა დაბატები, ტელევიზონის აუტორი ქართული გამჭვირვალე ამჟად მიღვყება საბაპისის. ჩერენ მაშინ გამოიღოს ფანჯარით კარგდება. გადასაცირ ჩასას, რაეულებოთ ჩამუტებულ სივრცეს ჯა კუპებისა. ყველა ერთმანეთი გვიყვანა, ყველა ერთსახეოს გვიღებით. კარგია, როგორ არავინ გაწერებისა. რადგან კერძო ააა სის. ზაზა. რა დამაზი თქმის კერძოა...

სათუნა. სახრინ მხოლოდ ერთი მაგიდა და ჩამდენიშვი საკარები დღას. მეტი არაური. პი, ერთი ტახტიც. როცა დავილდებით, ტახტე წამოეწეოთ ხოდმე. (ძირი ბაჟა)

ნიკო. ინანი უკვე იქნა გადაეღა შეტევაზე. გაიმრუნა თავისი მიწები, გადაღახა სასწავლი და სპერმი ბალდაღშეც აპირებს...

ზაზა. რა თქვა უნდა. ღიღი სიმოწვენით კავიშალები ის თქვენს ტახტზე და კიბინებ, კიბინებ...

ინაკედი. აი, რას ნიშნავს ფანატიზმი... (ისმის ქარის ზუტონი. ფანჯრის რახანები. ზაზა დაწერას გიღხანს უჯავდებება დასაკუტად)

სათუნა. ჩვენ დაწერიმა არ კუტევთ...

ინაკედი. ნაკლობის სახალოები საცნობად კანიადგურება.

სათუნა. რაღაც ზღვა გვიყვარს. თუ ფანჯარებს დამკეტავა, ზღვა გავიწერება და აღარასესებს მოვა ჩვენთან.

ზაზა. ტორთი აცილდა...

ნიკო. რომელი საათია?

სათუნა: ზამთარი მოიტის, ზაზა, ღიღი ზამთარი...

ინაკედი. არა მაქა, ბატონი ნიკო.

სათუნა. ჩვენს სახრინ არასოდეა არ ციკა. როგორ მომენატისა ჩვენი სახლი...

ზაზა. (ნიკოს) მიღიახან?

ნიკო. ჟო, ცოტას ვავილო... (ნიკო თავის დაკვრით დაღის)

ინაკედი. მე მოგრადი ვარ, შავნამ კაბებად ვიტან. არაფერი მემდება. (ჩან-გრძელება ჰაჟა) (ჩათუნას) დაუვერ, ზღაპარი მიუყოფება.

სათუნა. ზაზა, დარცვა მიღება. ტერეფორი სად არის?

ზაზა. ვეღი ღეგი... (ჩათუნა უურმიდს იღწებს)

სათუნა. არ მეშობის.

ზაზა. (ჭრულ) მაშინ მირგაბირ, გარეულებათან. ობჟაპირანი გაქვა?

სათუნა. მაქეს. (ინაგდი სიგარეტს უკიდებს და ხაოუნას გა ზაზას ზურგს შეაქცევს)

ზაზა. სად უნდა დარჩეო?

სათუნა. ზეგობაითან. შენც სომ წამოხვად ყინწვისში, ზაზა.

ზაზა. არ ეიცა.

სათუნა. ხეად ავტომუსს დაეიქინავებო. შეიძლება ჩვენს სახუსაც მუვაკი-თანოთ, ყოველთვის ასეთა. ჩაეს მდგრადით ავტომუსში და მატოდს ვე-ტყეირი: არა, უფროსო, ფუღი ჩერზე იყოს, ოლონდ შენ წაგვიყვანე. თომ განწერესებს, ზაზა. წაკიდეთ ჩვენს სახლში, ავალელოთ ჩაი. დაესხეთ ფანჯარასთაც... ახდავე მოვად... (გაღის, ზაზა იცინის)

იჩავდო. ჩატომი იცინი?

ზაზა. არ ვეცი.

ინაკედი. ორჯერ ორი არის ითხი. ითხებოს კერაფერს ხვედები.

ზაზა. ვერ ვავიღე.

ინაკედი. მე ვაინც არაფერი გამომდის.

ზაზა. კარგი რა.

ინაკედი. ზენ კი უყვარხარ.

ზაზა. ჰმ, სასაკიდოა.

ინაკედი. პირიქით. მავაშია მთედი უბეღუბება. გაიგი?

ზაზა. ჩერენ ბავშვობიდან კიცნასთ ერთმანეთის.

ინაკედი. ევ არაფერს ნიშნავს.

ზაზა. როგორ... სასაკიდოა... გერენება...

ინაკედი. მე არაფერი მერკენება. მე ის ვიცი, რომ სათუნას უყვარხარ, ღია-ახ, მითხა, რომ შენ მას ცოდად მაინც არ შეიიჩავ, უბრადო, არ შეიყეარებ, ჩაღვან შენ უკედაფერი იცი...

ზაზა. სისულედეა.

ინაკედი. ღიღით ღამირება და მითხა, ზაზასთან ავიდეთო, მშენიერი სა-ყვარედი გეორგება...

ზაზა. გაჩერდი! (უკეს ესერის)

ინაკედი. მე მაგარი წერები მაქეს. ასე ჭომისა. ღამშვიდი. სტუმებს ოფაშში ჭიქება არ ესერიან. მაგრამ გაპატიებ. იმიტომ, რომ ნიჭიერი ხარ. (ჭიქება აღდებს) როგორ გადაწია. რაც მოგივა ღაეითაო, ყველა აჩყის ჭიქითაო, არა, თუ გინდა წავად. (პატოს იცვამს) კარგად იჭავი...

ზაზა. ღააგდე ეს ბატო.

ინაკედი. მე რა შეაში ვარ, რომ მიეყინი. თუ არ გინდოდა მოსმენა, ვინ გაძალება. მე, ძმა, შეიღი თავი კი არა მაქეს.

ზაზა. მაპატიე... (ჰაჟა)

ინაკედი. სათუნა ცოდება...

(ტესტილის ნიკო)

ნიკო. დანჯარა მაინც გაძოლეთ. დაიხტომით. არ ნიავღება ეს ოფაში.
ჩა გახულები პაერია. წყალის აპრემბა. ხათუნა სად არის?

ინაკედი. დასარეეად წავიდა, გატომო ნიკო.

ნიკო. კაცო, ტედეფაზი აერ არ არის?

ზაზა. აა მუშაობს.

ნიკო. როგორ თუ არ მოშენაბს. გუშან გადაიხადე ქია. (სურნიდს იდებს.
გაკრიტევით) მუშაობს!

ზაზა. მაშინ არ მუშაობდა. გასაგებია?

ნიკო. შეიძლება. უცემ გამოითავენ ხოდმე. ზაზა, ერთი ეკ ნამცხვარი და-
დე სუფრაზე...

ზაზა. ნამცხვარი ჩად გონიოდა...

ნიკო. როგორ... ძალა, პატიისუცება უნდა. ევრე ხომ აა არია, ქოდგა გა-
დამივარდა მაციორიდან. უნდა გამაწევინოთ. ღიღი მოღირი. წვიმია
ასირებს. ეს ძალიდაც იქით ვაწევიოთ. ზაზა, მომუშმარე... (სამივე მა-
გიას უჯაჯულებმა) ესეც ასე. ახდა მაციოვარი.

ზაზა. ძალა რა უნდა სიმი კაცი.

ინაკედი. მე მოგეხმარებით, ბატონო ნიკო.

ნიკო. ნუ შეხვებით, ნუ შეუხვებით...

ინაკედი. როგორ ტეკაზემა... (გადას, ზაზა მაგიდაზე დაკრიცხავიდი სი-
გარებს იწევა)

ნათუნა და ზაზა

1.

ნათუნა და ზაზა

ზაზა. სატომ დაივინე ანდენ ხანს. კიფიქე, გაიპარა მეთქი. ციფა გა-
ნეთ?

ნათუნა. ძალიან, თაკაპიკანი კერ კიშოვე. მერე ტედეფონი ღაკავებული
იყო. იჩიკები სად არის?

ზაზა. სიკარულე უსწონიან ერთმანეთს. არ გაისადო, თორემ გაცილები. მე
შეჩვეული უარ. ნამცხვარი მიირთვი. ზაზაჩემს ძაღიან მოეწონე. შენ-
ოფის ამიტინან, გასინჯო.

ნათუნა. გმაღდომ.

ზაზა. სიკარულე გამითავდა.

ნათუნა. მე მაქეს. (ჩანიღიან ხაგარეტს ამოიღებს)

ზაზა. (სიკარულეს კლილფს ატიპატებს. სსრკ ჭანდაცვის ჰამინთსტრი
ფაფრთხოებებთ: მოწევა ნაგრძოლია თქვენი ჭანისრელისაონის.

2.

კანგი სივარეტია. მე დერ ვშოუდომ. შაბათის ყინწვისში მიგდინარი
არა?

ნათუნა. მო, აღმათ. ნაცნობი ვამყიღევედია. ის მაძღეცს ხოდმე. - (კამია
უჩვენებს) ძაღიან ეტყობა?

ზაზა. აა... ევ აბალეო. თუ კანდა თექენს სახელს მოვხატაც... (მცირე მა-
კა) პატარა დკავესიასავას. დვიუსტერებულიც დაქსატაც, ცათქსაც,
ჰარებისაც, ლუკასაც, იოანესაც, შაცხლოვარსაც ღავხატაც. რომერი
უარის? ყინწვისის ანგელოზსაც, მაღდა, ფრთხებაშრიდს, თავისე-
ფადა... აი, ხომ გესმის მისა ნაღვიდანი უწევების შეუიღი...

ნათუნა. მეტის... ძაგრამ ცარიცე კადელი ულრი ღამძიგა. შევიძლია მო-
ლი ღლე ღჯდე და უფრო. მოლი ღლე ღჯდე და არავერი აკეთო.

ზაზა. ნეტა თევენთან გამასახდა. და ბევრისერი ექინებოდა.

ნათუნა. ჩეერ იქ ლამეს არ ვათვეთ, სახდი მატარა და შევდა ვებ ღავეტე-
ვით. ზოგვერ ბავშებიც მოღარ ხოდმი. ჩეერ ერთად ესივეათ,
კოლეგიანით. მაცევები დექსებმაც გვიკითხავნ. მერე ჩაის ქსეამთ
და ნამცხვარის ვაუღებები... ხომ წამოხედა ჩვენს სახდში, ზაზა, მი-
თხარი, ხომ წამოხედა.

ზაზა. აუცილებდა, აუცილებდა. (მცირე პატა) იქნებ კადევაც შემიყვარ-
ებს ვიზე.

ნათუნა. დაიგვიანე, ჩეენ ყველანი შეკვარებულები ეართ. გაგდიანე. (იცა-
რის) თვალები ჩამიწერდეთ. ამცნა ასამძროს გამიღება. მე ვგუ-
დი, როცა ვსვამ. ნენ არ გინაზავს ჩრდი სიმთვრადე.

ზაზა. კონიაბმა იყას თვალების ჩაწითლება. საღებავიც გადადავდია. ასე
უფრო დამაში ხაჩ.

ნათუნა. შენ რომ აღრე არ დაწინოდი?

ზაზა. აღმათ ღებულებე გამხარაც.

ნათუნა. ზატერა ხარ. რამენი წერდა მპირები.

ზაზა. სასიკარულო ვაწინერე ჭულების თეთრი ტანისამოქმი. ძაღიან მო-
კიჩებია. როგორც მაშან... იქნებ ერთეულ სკადო, ხათუნა.
შენვან უთუოლ ნიჭიერი მსახიობო გამოვა.

ნათუნა. გვიანია. ძაღიან გვიანი. აღარ შემიძრა, არავერი არ შემიძრა,
თავის მოტყუცის გაჩა.

ზაზა. ნაჭი მართდა ვაქეს. ამას კერ უაჩყოფ, თანაც ახალდა ზარ, მომ-
ხიბლავი.

ნათუნა. (ავალებული ღიმიღით) მოგწონეან? (შემოიგიან ნიკო და ინაკედი)

2.

ნიკო. ხოფუიღან რამ წამოვაღით, პარედად ეს ლოიდი ვაფიღეთ, მცირ-
არავერი გვებაზა. როგორ და კიღევ ეს საჩუ, სარეკ უქიდან წამოვი-

ყოდეთ. მაშინ დამარცა ახალგაზრდა იყო. ღირ მომავაძეს უწინასწარმეტყველებრჩენ. როგორი ამ უბანში არავის ქეონდა. გიუღი ვაკონეთ. იმედით ცხოვრილით. გვიყვარდა, ვკისაორდა. დამარცა უკრავდა, მე რატაური ვიჟექი და უსაძლები. მრწი ამაფერი გვეპატა. მურჯ ჭაზა ვაჩინდა.

ჭაზა. მამა, ჩე მოატეშრე თავია... ჩა მოვიკიდა.

რეკო. შენტ წე მომაბეჩრე თავი.

ზაზა. ვაჟ! (იღების)

რიკო. ამც ისჟ შემტერი ვარ, შენ რომ ვვონია. თქექნ თუ მოუტერდათ ყველაფრთ, მე აა უწდა ვაქექა... მე რომ ვარსეპომ, იმით ვარ მეღმიერი. რომ ვარსებომ, ესე ივი ააშიორა, ესე ივი ასე უნდა იყოს.

ჭაზა. შენ საკუ ფალოსოფია გაქვს:

(ისმის წვიმის ჩმაური, რომელიც სწრაფად ძირებება)

ნიკო. (ზაზას გვერდზე ვაიდებან) ქერი ჩამოვაენერევა. უნდა ავიდეთ. შიუერი ვავასწოროთ. ეს წკიმა კაი ხანს გასტანს. რამე მოიხურე. ზაზა. ეს, ფილოსოფია, ფილოსოფია...

რიკო. ჩაქერიც წამოილე. მაცივარზე დევს.. (დამადას მოიხურავ)

ზაზა. (ზათუნას და იჩერის) ნორე კიდობანში ცორეა ბზარი ვაჩინდა, ფილოსოფიური ჩაქერით ხელში მივიწევ მაღდა. თქექნ მშეოდად იყავით. კამერს მოუახეთ... (ნიკო და ზაზა გადიან)

ხათუნა. მომშორდი!

ინაკედი. თავს წე ისუადებ.

ხათუნა. მარიყი ვამ, უგზიდი ვარ, გარცვივი ვარ! ჩა უინდა ჩემეან, ჩატომ მაჩუალებ.

ინაკედი. შენ ვაჩი ვლოვთ ხარ, ხათუნა, მეცოდები.

ხათუნა. კარგი: ვლოვთ, ვარ, გმაღლომთ.

ინაკედი. მეც შემიძრია ჩაღაც ვავეოგ.

ხათუნა. გამაგებინე, რა გინდა ჩემგან.

ინაკედი. არ ვლო. ჩერენ ცველას ჩაღაცა ვეიჭირს.

ხათუნა. მშეენივრად ვარ.

ინაკედი. ჩაინც არ მენდობი?

ხათუნა. ჩე მაშეივიდებ.

არაკედი. რე ყველაფერი ვიცი.

ხათუნა. წუ გამახსერებ, მაღიან გოხოვ.

ინაკედი. რატომ გეშინა?

ხათუნა. ასანით მოხაწოდე. (სივარცეს უკიდეს, პაუზა)

ინაკედი. შენ ხაშიში ხარ. შენ გიგი სიყვარუდი შეგიძლია. ზაზამ უკე იცის.

ხათუნა. ზაზამ? ხოგორ?

ინაკედი. მე ვუთხარი. ასე ჯობია.

ხათუნა. ადგათ... აღმათ... (სიჩუმე) მე წავედი, არ შემიძლია! უნდა წავიღე!

ინაკედი. (ძაღით აჩერებს) შენ ჯერ არ წახვად!

ხათუნა. უნდა წატიღე... უნდა წატიღე... არ შემიძლია... გამიშვი... თავი გამანებე, ვაკავებმ, იცოდე.

ინაკედი. (ტახტზე დასვამს) ჩა შემისარა ყოფებულა!

ხათუნა. (მცირე პაუზის შემდეგ) პო, შემისარა ვარ, კარგია, რო მშინავა ვარ. შე შედების ძევშინია, მაძღლე იყ, ირავლი. ღქნებ დამეტებით. ვამეფერე, რისი გუცევენია. (მუსლიმზე თაეც დაუღების) „იავნამა“ მიმდევრე. მე ხოდ გამუყნილი და უსინილს ეან! შენ მაიც მიმდევ „იავნანა“, შენ ზაინ დამამწევიღე... იავნანაა ვარგოვნაა, იაუნანინაო.

ინაკედი. (შეკრალის) აზრზე მოღი, ჩა გემართობა.

ხათუნა. (იცინის) ზაზა თუ წაკასწერებს, მით უკეთეს. ვადაირება მაერე.

ინაკედი. შემასახის სუკერთია.

ხათუნა. კაცი. ზაზასათვის სუკერთია. ჩემოვისავ სუკერთია.

ინაკედი. (წამოღება) წეომის... აღექი, აირცხებინა!

ხათუნა. რა არის სიჩქვიღიდი, ინაკედი? (წამოხტერა) მიოხარი, ჩა არის სირცხვიღიდი. მე არაერთი მმწევენია. გონდა კომლერი, გონდა ვაცეპ-კო, თუ ვინდა ვაგიხიღი. ახდავე ვავიხიღი. შენ გონია, შემიცავებია?

ინაკედი. (ხედებს დაუჭირს) ხომ არ გააფრინე! ვათუნა...

(შენოდი, წევ უ ჩა ჩანა)

ზაზა. წევის, პაო. კიბე არა ჩანა, გზა არა ჩანა. ღმერთი არა ჩანა. ვთქვათ და დავსვეღიდი, ფიღტევების ანთება აუკიდე, ოლონდ ფარუ-დი, სიტემ ამინითა, ჩატერექა. კომ მომიღდის? არაერთ! შემი ფიღოსოფიური ჩაქერი მაფრიხიღიდება: სანამ არ ვაწვიმს, წევიმაში წე გახვად.

ნიკო. (ქედს აპერარებს) ჯერ აქეთენ წამოვა, კუთხემი შეეროვნება მარცხმიღ. როადამამე ჩიმ შიაღწიოს... ეძთი, ლირი... ლირ მეტირ რამება... ლირ მეტების ვადას დაახლოებით ხვად საღამომდე ვერ! შეძღებს. თუ, ჩა თქმა უძა, მისარცუაქანა არ შეიცვალა... ხუდ საღამომდე ადგათ ჩამეს მოვახერხებთ,

ინაკედი. ეს, გმიღი კმიღი...

ზაზა. როგორ?

ინაკედი. კმიღი მტკავა ჩა.

ზაზა. მერე ჩას უცდო. ღროჟე აბოლუტ.

ინაკედი. მეშინია.

რიკო. იჯიოუნ თუ წავიდა, საერთოდ ამდება, ან სამშარეულაში ჩაიღვირება.

ზაჲა, რომელი კონკრეტურა?

გიხაფლა, უცანა, სიმძინის.

ზაჲა, ჭანია? (ირავწოდ თაქეს უქნევს) ჭორი ქილი ინტენსუეტის გადა
მტერია. ცატენებულის ღაღი ბრირია აგრეთვე მიუღირობით სქესი...
(ცატენებული პატა)

ნიკო, ასაკინ შოკირდა?

ზაჲა, გარ უხურა შოკირდა?

ნიკო, არ იცია, ისერო უჩინობია მსჯელი, ისეც კანცე მოუგადა ზეთქე.

ზაჲანა, (ცატენებულის შემდეგ) მატიონი ნიკო, ისეუნ ცუდნიერი ხართ?

ნიკო, აღმა... ურა ასაზე გეტენიო. უცედას რატომლაც აუკუდებდა მით
ამიტა, რომ ბერძირები უნდა იყოს.

ზაჲანა, აი, ჩეც, მოუკი საღამოა ესხედეს/თ და ერთანერთს ნერვებს
ცუშილით ნაინჯ ურთიანერთი გვაყვარს. ერთმანეთის გარეშე ას შევევა-
მდია, მე სახერთოდ გამომომ.

ზაჲა, უქვენ ნაუსამძღოლსტყები მართ, ეს კი შეცდონაა.

ზაჲანა, რატომ? მე პარიკიო შეონია.

ნიკო, გააჩინა... აქვენ სხვა დროში უნდა გვეცაოვითა...

ზაჲა, მეჩ მარც ურცება ღობება გაქენ. სხვა ირო, მაქსამადისტები...

ნიკო, მე უკვე სიმშეუალეს უკეთე, შეიძლება მართდა დავშეძლა. (მკორე პა-
ტენის შემდეგ) მაგრამ ეს პოინტი მართდა მერანემა... (პატება) ნახრი
ვარასხებიდა... (პაგიდასთან ჩამოყვება) ჩემი ძევი სახი, ზარა იქ
არასრის არ ყოფილა. ზაჲამ მცირე რამე არ იყოს... მაშინ გამოვი-
უყავო. როგორც ვატურა, ეზდაც ბაყმეო ვარ. პარიქოთ გამოვიდა
შედაფური...

ზაჲა, მაპა, აი განდა, წერების ნუ ამრო... არ აჩინ საჭირო.

ნიკო, (დაიტენი წახული) რომ ჩამოვედო, იუზას ცოლი შემცირება პირველი,
ჩემი უჯახის ღამლუპლულო, მეჩ არ გაიხარეო... ხმა დარ აღიკალე.
პაშინ ცალკეულიში პირველი ღავრებად ღავრებული, იუზა კი ჩემთან მოვადა
და კრირდა.

ზაჲა, (დაუფირებულდა) მეჩ იაც შეგეძლო, ათასჯერ იმაზე მეტი გაავალე.
ნიკო, აა, მევიღო. იქნებ მართდა არ დარდა. იქნებ მართდა ბაგში ვიყა-
ვო. თასი წერდას დამწამებული მერქედა, დამის მეც ღავალებული. რომ
დამნაშეუ ვარ. მეჩე ინსტატუტში არ მიღებინდნ, მეჩე მასწავლებ-
ლად არ მიშეენდნენ. კუნილამ გამარწმუნეს, რომ მართდა პაშიში პა-
როგნება ვარ, სკოდაში ჩემი შეშედება არ შეიძლება... ჩაც მოიდა, ზოხ-
და, მე ამაზე მწერებდა გვერდ...

(სუსტი განთება ნიკო ჩიუკუს ცენტრში. მასალი და ხალვა კარგულია წერ-
უსტებე)

ზაჲა, და მარც შეუღი, მამა, კვედამ თავისი ჯვარი უნდა წიგოს.

ნიკო, აატომ, აატომ შეუცდა?

ზაჲა, შენ იუზამი ტაცი მოპერა... კავი! აჯომე, დაინატენ, გაამართოდნ,
თავისი არებულობის დასაბუთებელი.

ნიკო, იუზას კაფეაცობა კინა თქვა.

ზაჲა, კიდევ არ შეცდიო. გაასწიო.

ნიკო, იუზა ცატენი ღიალცემოვა.

ზაჲა, ეს უკრა სამართლიარი იქნებოდა.

ნიკო, ეს იუზას შეიცემი კადავარჩინე.

ზაჲა, ნუ გვიმინია. იუზას შეიცემი მართლილი არ დაიხოცემონენ. იქაც
შეცემდო მაგებელი.

ნიკო, ააა, მიმშირია: არ გაიხოდი ყოფილი სიკველი, იოცა შენი წერი არ გაწე-
მოს... (პატება) ას დღეს იუზა აღრენილი მოყვადა, მიციალი იყო. მე
კაცის ქვეშ კატეტი და შეძინა. გაძალების, უკონარი, სახდეს წარა,
იასევენე შეოუქი ჩა დამასცემებს, ბარებული შეზრდილი მიხსენები-
ან, არ გიცი რა წეადში სავარებელო. კიდევ იმათთი ფავინი რომ აა,
თავს მოერვებელო. მეტე იუზამ გადაცა გაძარება. გაძარებისას ის
ვილაცა... ვეშოაკედა.

ზაჲანა, და დანაშაული თქვენს თავშე აიღეთ? იუზა დაიმარა?

ნიკო, იუზას იპოვნიღენ.

ზაჲანა, აა საოცარია. ნუთუ კიდევ ხევრა არევარი რამე.

ნიკო, იუზას კიდევ შეკლა ყიდა. ხუთი მიგე და მეექვენე გოგო. მნედა,
მკლელის შეიდა გერექისა ისინი შემშირია არ გაიხოცემონენ, პა-
ტება მაგრამ შეიძლება... მნერი მკუდების შეიტყო უკრეცეს. მავშეო გუ-
ლი ცოლება, ზაზა...

(სუსტი)

ინაკედ, წერძმა...

ნიკო, იუზ აჩამილებს არ წერძმა. მეჩე რომ გაძირო და ფრინის წინა ხამ-
ზე გამიშეეს. საოცარია, ტეტამ არ გავუკარწოდა, წერეთ სისხლი არ
მამდებელია... ჩიუკა ჩამოვედო, პირებული სუმე გოგოში, პატარე შეიძლია
ზაჲანა. გამორიც ჩემი.

ნიკო, ჩაც დამიარა შეცემოთ... სახდის აშენებაც მაშინ გადავწერილე...

ზაჲანა, (უცემ ჭიქას ათლებს) თქვენ გატარიარებოთ, მატონი ნიკო. მაღა-
ან მიუკვარდას!

ნიკო, გმამორობო, შეიდა.

ინაკედ, აფილი, ას მოგვიღება! (ჭიქას ათლებს) გავიმარჯოთ, მატონი ნიკო
კო! (კომისაც გადასაჭიროს)

ხათუნა. უანგრები გამოვალოთ, ზატონი წიკო, თუ შეეძლება.
ჩიკო, რა აქმა უნდა, შეიძლება, მიღე, ჩაშა.

ხათუნა. არა, არა, მც რყათანი! (წამოსტება და უართოდ აღტრს ფარჯაჭებს)
ირაკლი. ასე გაიყიდონებით.

ნიკო. არა უშედ... (მცირე პაუზა)

ზაშა. მაძა, გადინარების...

ხათუნა. გისჩენო, ბატონი წიკო.

ნიკო. ხომ არ დაიღვეოთ... ზარებ გავაძოვრებ...

ირაკლი. ღიყი სიამოვნებით გისჩენო.

ნიკო. სახისი აშენება გადაჩეცილები მეთქი. ჯერ იყო, მცირები გამცი-
ნოდნენ, ჯობები კაბიკი არ უჭირავის და მიწი სახლა აშენებით. ხა-
ძირკველი რომ ამოვთხარე, მიწის სენი მცემა, რეგ მშიშებისა და
ტრირი, უერ მოღათხისე, შეწა თითოებით ამოვფხოჭნე და სახეშე ჩა-
ვისვა. იმ მიწას მამაჩემის სუნიც პერინა, ღერძეჩემის სუნიც, სიცო-
ციდის სუნიც... კადეც ერთ ლენს მოვწიც და მოჩინა.

ირაკლი. ინტერ!

ნიკო. არა, ეს არა... რამე ჩეცენებური თუ გაქვთ... (ხალცა აუდის. რაკ-
დის) მაპატიკით, შეჩერდი არა ვარ... (რამენიშე ღრია ნაუაშა და-
ატრიკამს) ასე სიამოვნებით დიდი ხანია ას მომიწევით... სულენა
ძოლად დაგვაიწყება... სასმელიც არაფერი გვაქვს... პო, ღამიო მარ-
ტო კმუშაობით. ბეჭონის კასხამდი. მრცხენოდა, კონძე არ ღამიოა-
ხსა და არ იჯიქრის; ეს ვის კოფიდა, ან მეშობედა არ ყავს, ან ნა-
თესავა, ან მცემაბარით. ღამარაც იქვე უჯდა ხორმი. წყალს მარებიდა.
შე არ მინდოდა ღამარას კმუშავა. უმარად, იჯდა და შექმნებავი
ხოდმე. მერე ღამარა ღობიას გააცხელება, მე შოსტანები მწერანის
დაგრეული, ერთ ბორც ლურის-დავიღვამიდი და მიხაროდა. არ ეიცი,
სა მიხაროდა... სახდი რომ მოგამოავრეთ, მითხა, მცენი შეიდი უნ-
და ვაკაშინო... ერთ? იუშა რომ ყაზობს გადაპყვა, უცემ კველფერ-
ზე გედი აძილებული. დაკარით ფეხი და თმიღისს მოყაშერთ...

(სინათლე უფრო სუსტით, მცირდება. ირაკლი შეუძინვლად ფაზას მომდებარება, შეტე ხელისათვის ჩინჩიქებს და ლადაბლებს)

ირაკლი. აქეც ჩართ ბეჭონი წიკო, ჩენი იწედი, თქვენ ხართ ჩეცნი დი-
დო კაცი, თქვენ ჩართ პირობებული ჩ. უკანის ნალი, ქართველი, თქვენ
ხართ თქოთ...

ნიკო. აღიწით, უხრისული.

ზაშა. აღექი, ჩას გაეხარ.

ირაკლი. არაფერი! მე აზღვები ვარ! შე ყველაზო მიყვანართ, მავრამ არ ვი-
ცი, რა მეტარება. ღამიჯურება, მომეულერით. იყო, რა კარგი მაშვილი
ფოფული, მატონი წიკო... დედა რომ გარდაიყვალა, მეგონა სურ ბაზტო

დაწინი. ბიჭული ამიდოდნენ ხოდმი. რა თქმა უნდა კონიაქსაც აძო-
აყოცემინენ. შე უფიქროდი, რომ ასე საჭირო, მცენი სასმელი
ტურის შენიშვნულებდა. ეს გუდა ნედ-ნედა დაცარიელდა, მოგომ-
დი გრავერი გავაკეთო. ხან ჩას მოვედებოდი გა ხან ჩას... რა კა-
კია, რომ ვიღებას უკაბხარი. ხან ვთარებილი, ხან მცენის, დაყდა-
ოთ, ხან მცენის კური... აჩალები კამომულია, ყველაფერის შეკ-
ანას ეტაცულდა... დროხდდ ვეისმოდის გუნდი ჩანგასუარაცი... 3-ი
უბედური ვარ.

ნიკო. თქვენ აჩა იწყებოთ ცხოვერებას.

ირაკლი. მე კი მცენებულია, რომ დავშეძლო.

ნიკო. ვაღალიშვილი ხართ. უნდა დაისვეროთ.

ირაკლი. თქულ გვერდას, ჩასაც კუთხემა. თქვენ ბერინიური გართ, თქვენი
ოჯახი გაიგაროთ, აქვენი საქმე ბიყვარია, მცენობრები გაფეხარი, მე
ახდა იმაზე ვწუწუწებ, რომ არ ვსვამდე; დადამიწას გადავაბრუნებ ჩე-
თქი. ვიცი, რომ იასეს ფიტოფაზე...

ნიკო. არ არის ხაჭირი ღადაბრუნება... ჩოცა საღამოხანის ათ-
ვანშე წამოწები, თავისებ ხეცემს ამოიღებ და ვარსკვავებებს ითვა-
დი. როცა მცენობის სახდში ჩასასდა მდებრიან, ზოცა ვეუძინო
თასახში შენი უცისასას დაცოც დექსს იბებირებს და იყო, რომ შენი
დაიკო შეყვარებულია... ნიკა სიმნელეში სათიანო ინთერა შუქა და
გრძელობ, შემს ახდოს აღამიანი ცხოველობის.

ირაკლი. თქულ ისე გადაწყვეტილ ანიოთ... მე ამეცინებ არც მიციქრია. მე
უცოლ ღია ბერინიურებას გეძებდი...

ნიკო. შენ გვეორი, ჩონ თუ აპურიგაში არ იმოგზაურე, თუ პარიზი ან
ნახე, თუ საკუთარი იახტიონ არ იმოგზაურე, თუ ალიკიგაში სანაერ-
არი არ წასკორ, თუ ცეიინ ღამილი მორდებში არ შეიარე... მესმის,
ეს ყველაფერი მომზიმდავია, მაცეურია, მაგრამ მთავარი სხვა ჩასეა,
შეიარე!

ირაკლი. თქვენ მცენობის გულისფინის ოთხი წელი ცისტები იჯექით, მე კი
ისიც არ შემიძლია... აი, ღავახდეთ და თოჩი საათი ვიღაპარაკა უნი-
შესთან, თუ რა თქმა უნდა, არ ღავიღი... მითხარით, მატონი ჩაკო,
მითხარით რომ მცენები ჩანარ... როცა მეგ უკერებთ, როცა წევის
და საყვარედ აღამიანდე ფიქრობოთ, როცა...

ნიკო. ნუ კერძონათ... ჯერ აცხოვერთ, ნახეთ, შევარ რასე ჩახეთ... მეტ
გაფილადე. მე აჩა ხავარმები უნდა კითხევ გაზირს ვკითხულობდე
ას შეიძიმებებს ზღაპარს ფულებოლუ. ასე მოწედა. როგორი უნდა გად-
ფილოთ... რაც ღამარა გარდაიცვალა, ჟაზის არავინ მოყენებით... მა-
რთ ძატანა იყო, ღიადაც პატრია. არ ღაიჩავროს მცენი - მოსკოვ-
ში წავიდა ძარავებისან ერთად, ოთხასი მანერით ვისესხეთ...

ირაკლი. ეს რაიაღი უნდა გაყიდოთ?

ნიკო. წესადი ჩამოგვდის. მომოამაჩესაურით დამაქეს ეს ტახტი აჯეთ-იქით
იჩავდი. ბატონო ნიკო, ისა მცენებითაც! ეს რომალი ზომ მთელი ისტორიადა...
ნიკო. სსკა გრძა არა გვაუკუნა... ზამოარი მოიღის. მერე რასე გასირინდებია. ზა-
შაც მუშაობას დარწყებს. სალაპონობით აქ კიკიმინოლის ხოლო, ვეღებირით, კუკირავით, ესვაზღია ჩაის და ესაერთობებით ხეროვნე-
ბაში. ჭადი სამოვარი გვეღია. მჟღვდებრა. ჩექი და კატეპე. ამ ზო-
დამის ყველაფერი იცის, ყველაური ასპოვს.
იჩავდი. მატონო ნიკო... აქცევო... აცილ? თქვენ უიზო კუცა ჩაის, ზატონო
ნიკო. (რომალშე უთიავებს) არის უასი შამტო იქცენ იცია...
ნიკო. არას ჩექის გარდა არავინა პალას...
იჩავდი. შანა ჩოგორიმი ვაძევის; ბატონო ნიკო...
ნიკო. ცე არ გამოძიებას ვეღა, შეგის! (პალას)
იჩავდი. ჯუს ეს გასეს-ხებთ!
ნიკო. ას, ას! მავიტონ არ შიოთქასს როვონ ვეღალრება?
იჩავდი. მატონო ნიკო...
ნიკო. არა, არა... იქვედ თვითონ ოჯახი ვეკავთ საჩინის.
იჩავდი. ჩემი სამამისი დასახია, ბატონო ნიკო უსარია ჩოვა უებს ლომი
ხოდმე, საკუ უფრო მეტს კოხოვ, უფრო უხარია...
ნიკო. არა, არა... არა ამშობთ.
იჩავდი. ძალიან ვოროვთ, მატონო ნიკო! არ ვეწყინოთ! ძალიან ვოროვთ
თქვენ გაიზო აღმიანი ბერძნებით. მქვენთან ირა პოვად, ღაფუაბა
ჩოდმე...
ნიკო. ზაბადა ეწყიონება.
იჩავდი. ზაზიან არ უახლავა, არ არის საჭირო... როცა ვეკენება, მაშინ არა-
ცუმთ. დაიღ ვაღლობა, მატონო ნიკო.
ნიკო. პირით, არა ამშობთ.

3.

იჩავდი, ზაზია და ხათუნა

იჩავდი. (კონიაკის გათის პალალურების) არაფერი გეაქს?
ზაზია. ნამცვალი შიიჩივეი. შექმა კრისა მოუხდება.
იჩავდი. იქნებ მოგიაფერონ რაში. ზეგ შაბათია. აა გავაუკუთო. წვიმა,
ქარი. მოწყერილია. გავეჭერა, მიგომჩებო, მოწყენილია?
ზაზია. ჩა მოფიქრება უზარა. ფაფულოთ სური და წაეკით ზღვაზე.
იჩავდი. ამ სიცაფეს. არ გეშატებს?
ზაზია. მარტოდი ხაჩ. მანქანა რომ იყოს, მესმის. ხათუნა რას იტყვის,
ხათუნა. წამოიგოთ. საიდაც არ უნდა წაეგიდეთ, მოღის მარწვე იმ სახლში
მივაღოთ. თუ გინდათ ძარჭვინდე. მაკ გრძათ შარქინი, ჭირდათ პერ-

დაშინ. აქევანც მოჩანს... ოღონე ცოტა მაღდა იუუჩეთ. იჩავდი შა-
იც კურ დაინახავა... (თათის წერებულების გვება)
იჩავდი. ლატებედი მიშვიც...
ხათუნა. მე ახდა ღრებელს გადაერევა...
ზაზია. ვეყოთ რა მაიმუნობა,
არავით. წიანამ ცეს პატივი ვეკვთ...
ზაზია. ხაღლაც ნახევარი ბოთლი მეორია წერაზუღა... (სურათების გადააღ-
ვას). იამის ტეატრონის შეინ. პატი. ზე ჩედს ჩაუწევეს. ხათუნა
თავს ჩაღურავს და შეტრიადება)
იჩავდი. ზაზია... აიღე...
ზაზია. არ მუშაობს... (მცირე პაუზა. ზაზია გასურიყველივ რეკავა)
ხათუნა. ზაზია!
ზაზია. არ მუშაობს მეორე. გაიგეთ. არ მუშაობს და მოჩინა. მარტო ზარი
გამოიტას, გაიკეთ სიცარიელიან სიცარიელეში. ამიტომ არაფერი ის-
შის. ჩერენ წინამარტი მაიმუნია. (მცირე პაუზა)
იჩავდი. (ყურაბის აღლებს და მაშინვე დებს) უფადმა ვისმინოს! (ნიკო
კატერ-ეგენდ შემოღის და ჭრის ათვაღიერებს)
ზაზია. გამხია უდიგით ხაღლო, ჩა გაგებართაო. (მაგნიტოფონის ჩართავს)
შეუფარებული ვის არ ყოდია.
იჩავდი. ეს მექმის, ღანქე შოონ. გაემინარულდეთ. ცხოველია წინ მიღის,
ზაგრამ ბეთოვების მაინც არ ვუცედარვი. ხათუნა კარგი გოგოა. ხა-
თუნამ მევრი იშხიარება. ხათუნას კუთივი ვეღი აქეს. ხათუნას... ხა-
თუნით... ხათუნავ... ხათუნო! ეს, ეს ღამპადი ჭიანი კტიდი რომ არ
მტკიცდეს?
ნიკო. ხვად კირეს ვიპოვი, აუცილებდა ვიპოვი. ისევ ის უმამუსი წაათ-
ევდა. ვიპოვი და კარგადა გამოვანძლავ. აქ კარგად არის. ჯერ-
ჯერობით არა უშავს.
ხათუნა. ზაზია, მე... წავად...
ზაზია. რა ღრის წასედაა. ახდა იწყება...
ნიკო. ზაზია, მაკივარშია რაღაც ბოთლი, ნაშე, იქნებ სასმელი იყოს... ესეც
გამოსაცვლელია...
ხათუნა. არ ვანდა მეტი, ზაზია... (ზაზიას ნახევარი მოთლი კონიაკი შემო-
აქება)
ზაზია. ამას უკემბი, კამოვე!
იჩავდი. ვიცინი, აღარ ვტირი მე!
ხათუნა. ლმერთო ჩემო, ისევ თავიდან... მეც ღამისხი, ზაზია, მევრი ღა-
მისხი...
იჩავდი. ძღვეს ვნახე კაცი, რომელსაც სიცოცხლე უყვარს... (ხათუნას) ჭერ
ეს გაშოლა!

ზაზა. ნავეტები მიიღოთვით! ქერთი შედატანება ქვეწები გადაჭდაპეტ! საწეუ-
ბედი გასინჯვეთ!

ინაკედა. საინტერესოა, ტრილოგია რას იტფოდა, ან ჩეცნი სკომპიკოსი რას
იტყოდა... იმათ არც აწერებია, სანამ შეიძლება ასე უაშებოდ ცხოვ-
რება... მაგარი ნიტები აქვთ!

ზაზა. ნაშტენა მიიჩინოთ! როგორი მასრთვით! გახორცი, მეგობრები!
(ვაჟაპეტავს)

ნიკო. ეუენა შეინც ბაგეტია იქით... (მოტატება აღავესს)
ხათუნა. (ჩემად სკომ) შენი აღმასის სისმერები მისერავენ ძარღვებს.
ნიკო. ნეტა უორ ცხოვილის ცხრა ჩემ სახდში... წითელი ქარბილია გადახუ-
რე, მშესავით წიორედ ქრამიტით.
ხათუნა. (ნაკავაებ მიიღის და ეხმანება ნახატების ღაღაცემაში) ძაღიან
მიყვარს წიორედი ფერი, ჩატურო ნიკო!

ინაკედა. ზაზა, ხანძახას ისე ფხიზეღვი ვარ, შეშინია და თავს კომიურავებ.
არ ვიცი, რომ მეშინია, პირდა თვალები ღაეხუჭო, არადერი შესმო-
დეს, ვაცირ, რომ თუ ასე გაგრძედა...
ზაზა. რა მოვიკიდა.

ინაკედა. არ ვიცი. არ ვიცი... ღილით რომ ვეღები, მინდა მიჩაოდეს, მან-
და ჯახსაღაღ შეკედო ჩემს ნინოს, ჩემს პატარა უორის, ფერაპაშო,
ეკილინადო, გიცაონ... მე კი თავი მიმრუის, გული ხევებია მიჭი-
რაეს, ძრევს კსუნთქავ და აჩაფრის თავი არა მაქს... მარტო ძაღი
მინდა!

(მუსიკა)

(მუსიკა თანამდებობის ძლიერდები. ოთახში სიბრულე ისადგენებს. სიბრულიში რე-
აფენის ჩერი, ლირის, ფრედის, ფრედის)

ხათუნა და ზაზა

ზაზა გადასახურო დანართობის ხოლოს ქიქა უჭირეს და თავდახრილი ეწევა
სიგანგიტო.

ხათუნა. რატომ მიყვერებ ასე? გმეღვარ არა, ძაღიანებ კარგი.
ზაზა. შეჭირება მშეცლავ იყო. მე არ ავირი მჭედს.

ხათუნა. და არც არავარ გოლვას.

ზაზა. და არც არავის გუედარები.

ხათუნა. (ირონიკულად) პატარა ბიჭის გასიღილია აა ეშელება! ხომ გინდა
აქეცვანაზე ფეხებზე დამაში, გავრაზე კეშიდე ყველაზე...

ზაზა. შოკოლადი არ მიყვარს გადაუწიო, ხორი რაც შეცნება იძალას...

ხათუნა. ვიცი.

ზაზა. უკუც მოაწერი?

ხათუნა. რა თქმა უნდა. მე არ მისცეცებია, მარიქით.

ზაზა. ეს ყედალური ასამინისური სისულებულა.

ხათუნა. რა თქმა უნდა. ტრავედიას გემები და კომედია გამომზევდა. რა-
ც ლორ აა უკინი? უნ აობ ევთოდ ია ჩაუკიტებები მოწერ ხარ.

ზაზა. და უკიდ უკანასია, შენ ასევე იყო.

ხათუნა. წევიღოშებს ხშირად განწირას უშევებენ, ზაზა!

ზაზა. მე ჯერ აა...

ხათუნა. (არაუეტიტებს) შენ ჯერ აა გესმის, რა არის კაღი-
ლერი, ღამისერელი სისახლედი, რა შეიძლება გასაკროს ქაღმა, რო-
მედაც უყვარს.

ზაზა. მართალია. მე ჯერ ბავშემეტ ეან.

ხათუნა. გაღირებისა რღესმრე, რომ მე მიღვარიდ?

ზაზა. რა საჭირო იყო თამაში.

ხათუნა. ღიღხანი მაგასაც კურ გაიგებ; ზაზა. უერ სტვა საუკუნეში უნდა
გაცხოვისა. მამაშენისა სწორი თქეა. შენ აა გაიღებები, ზაზა.

ზაზა. შენ მომატებელი, მეუმნეშოუი, რომ ანდრო გიყვარის...

ზათუნა. უ შახსერწებე...

ზაზა. მეუმნებოდა, რომ უნდა გათხოვდე... თან აუცილებელ საჭდარება-
რებ. მე ნართა მაკვში ვან!

ხათუნა. რა ნეტარება, როცა ეიღაცაზე ზრუნავ, ვილაცაზე ფიქრობ, მა-
შინ, როცა იჩვევით აუტანები სივარიედეა, როცა არავის არ ჭირდე-
ბი. მაპატიკ, ზაზა.

ზაზა. სუდ ეს არის?

ხათუნა. ღიარ, სუდ ეს არის.

ზაზა. მერე?

ხათუნა. ყველაფერი გამოსავარდა. მე თავს აა გაცოდებ. არც არავერს ვანა-
ნობ, მე თავისაცავი ვან. ეს სისულედეც მარტო ჩემთვის მოყოფონე,
მე მშირდებოდა.

ზაზა. ხათუნა, ჩენ კაფელოვის მევობირები გიყვარით, მე...

ხათუნა. კაფე, ზაზა.

ზაზა. მომისირინე.

ხათუნა. ჩემთვის არავის არასოდეს უკითხავს, რა ბაზუბრება, რა მტკიო-
და, რა მისაროდა. ფეხის ბეღინერად ვაჩერენებდი თავს. უამაღებისა
დღეებს აა, გავღებობო, კასერებისებს და პარსელების მიზანებულებს.
ყველას ჭირისულად მე ღიავერ, ჩემთვის კი არასოდეს არაერთ მოწე-
და, ხერა რომ ჩაეგონა და თუნდაც გინოშია წაუელვანე. ზაზა, აა სუ-
რათა წავდებმ.

ზაზა. ბო, ხომ გამატე.

ხათუნა. ჭმიაღომ. (მცირე პაუზა) რა საშინელებია. ყველაფერი ღამისარება,

ზაზა. (ცდილობს ვაიღომოს) თქვენი სახეში ახდა საოცანი სიჭრულე იქნება.

ხათუნა. (მერვიული სივიდი აუტფიდება, თავს ძალუ იკაცება) და სახლი არ აჩიტობის, ზაზა!

ზაზა. ჩილოო უა არ აჩიტობის?

ხათუნა. მა, არ აჩიტობის, მა მოვადონე.

ზაზა. ამა მაგიტებისა?

ხათუნა. (ფარწერიდან იხედება) ია გამარჯვე წვიმს. ჩენ კი ერთმანულის-თვის უცხოური ვართ ცუდანი უჭხოება ვართ. და სახლი არასწორის არ აშენდება, ჩაზა. დამუჯრები, არასტრის არ აშენდებია. იმიტომ, რომ ვერ მოკავილოთ, იმიტომ, რომ იმ პახტოში შართლაც ქათუნილია. იადი ფართო ფარწერიდან მარტივ მინახავს წყნარი და თავისულადი საცვა. მარტივ მოსულან მავშევები

ზაზა. რატომ მავრებები, ჩათუნა?

ხათუნა. მარტივს გვეტჩები, ზაზა. ჩენ არც მაბათის მოუდივარო ყინწერის-შა, არც ავტომობის ვერიამოთ ჩოდები. წარმოიდვინ, რომ ყანწევის საერთო არ მინახავს — ღმაზი, ჟურალი ფოთელით მოუენიღ განწევას! (იყალის) გზედარი მეცობები აკერძოს შეი და ფართის დო-მაშობი. მე ჩემს ცხვირისახოცი ამომაქავს. ეს იგუა, შენ უნდა გაკუ-ცო, თვალებში. დენ უარია ნაგარებრები შიხარ და სიკარეტს ეწევი. მც-გობრები აურიკან და მაქეშებები! ხო ზღაბათია, ზაზა!

ზაზა. ცადად ზორ არ ხარ. წყადი ხომ არ გორდა. ახალუ მოვიწერ.

ხათუნა. არა... ჩერი ცერა ასოდეს წავალო ყინწევისში, ეკრანების ღამსჩე-ბისა დატომუსში ცირად, არასოდეს გავიყინებოთ კულტრელლად, იმი-ტომ რომ უცხოები ვართ, იმიტომ რომ ერთმანეთი არ გვშეიძლება... რა კიჩი რაიახას, ზაზა...

ზაზა. ტატტიც ჩავთვეუტი. ვთხოვ. დაისვენე. შენ გადაღდილი ხარ. რა გუ-შინია. ხეად უცხოები კანგად იქნება.

ხათუნა. ხეაღად დაითა ვანმეორებულია. სახელი, სამსახური, ქუჩამი იგრავ უცხომი სახელები შექვებულიან, ხედს ჩამოგარმოებენ, მოგრავხავენ, გაგილიმეტენ... ჩენის სახელს კი არავინ შოუების, წვიმისა და თოვდის ჩაღწება, ყიდული უღოლები: გადაფარავა.

ზაზა. ხათუნა, ძომისმინე...

ხათუნა. ჩოვკორ მოყვარები, ზაზა! უს უცხოები. ლუნჯმიუ მე უაყოფა, ას-უიარი მეგობარი არ ყოფილ რეკლამურიაში. მინდობა, რაღაციო დაგემანებოდი.. უცხოდაც ფანჯრები გამოწმინდა, თელშეწი დამურეცხა, შერანგო ვამრეთოვემინა... მაგრამ აქ ჭისელის რატომლაც მეტონიდა.

ზაზა. რატომ, ხათუნა, რატომ, რატომ???

ხათუნა. არ ვიცი.

ზაზა. მამატერ.

ხათუნა. მე აა უნდა ვამატოო. შენ აა მუაში ხარ. სხვა ვზა აა მქონდა. მიტომ მოცეკვონე. ცე კოლეგეპლიტი, ზაზა... ზაზა. რა სასაცირია, თურმე აქამდე არ გიცნობილი. ხათუნა. არც არა მიცნობი, ზაზა.

(სამუშაო მუსიკა)

ზაზა. არ მეცაცელეს. ღამიშვილი. (თამაზი ეფერება)

ხათუნა. მე უპვე ლურებაც არ ჰემიძილი.

ზაზა. თუ ვინდა ჩას აგიღუდებო. რატომ ცახცაბებ ასე?! ჩენ...

ხათუნა. ვარებმდი. მე ახდა ერთი ჩერელებირე გოგო ვარ, რომელიც ხვა-ლიდან სხვანაირად იყიქრებს, სხვანაირად იცხოვერებს. ზაზა. ჩენ...

ხათუნა. (აწერეტინებს) დამშეიცვა, ბიჭუნავ. მე ხომ გარემოდი ქალ ვარ. ასეთი ქადი შენ აა გამოვაღვება. ჩენი სახლი უკვე დაინგრა. ჩენი ჩიტებიც აღარ მოტერინავენ. ზამთარი მოღის, ზაზა, გრძელი და ცივი ზამთარი. (როიადს მიუჯვება) ნე გუშინია. აწი აღარ დაგჭირ-დება თავის მოტყუება. შენთანავ მოვად, ზოგად, მოცა მამაშენი სახლში აა იქნება, ღია ტახტია. როგორმე მოვთავსებით. (პაუზა) მო, ასე იქნება. ღია, სერიოზულად შევხედო ცოლორებას. (როიადს სახურავს აღის) ღალატებულა, ნე წავად, გაცილება აა მინდა. (პარტის ჩაც-ვას და მაგადიდან სიგარეტის კალიფს აიღებს) ნახევარს დაგიტო-ვებ. სახლში აცერით ლერი არა მაქეა. ნახვამდის.

ზაზა. (ყრულ) აა, შენ აა წახვად!

ხათუნა. უნდა წაეიღე, ზაზა.

ზაზა. (მკავშირ ჩავდებს ხედებს) აა, შენ აა წახვად!

ხათუნა. გამიშვი!

ზაზა. ჩენ შეცნიერებოთ ვერნებით... აა, შენ აა წახვად!

ხათუნა. ვამიშვი... მეშინია... (ნედა შემოღის ირაკლი)

ირაკლი. ხაღალი, რა უბეღური ვარ. მე მაია მიყვანს. ჩემი ნინო მიყვანს. ზაპლიდან რომ ვავდივან, ნალერიანი თვაღებით შემომხედვებ, აღმა-ფიქრობის, რომ არ გაღმრუნველო, მიუატოვებ. მე თქვენ უცხოანი მიყ-ვარხარ, მოღით, წვიმაში გავისეირნოთ, დაეცვედეთ, დაესცედეთ, დაეცვედეთ... მერქ ჩემისან წავიდეთ. ნინო ენახოთ, რამდენი ხანია ნინოსთან არ მითამაშია... (სამიკენი ერთმანეთს ჩაეცეკვან). შემო-ღის ნიკო. მცირე ჟაუბა. მიღის როალან. ეცერება. მერქ დაჯეგბა და უკანას. მნედება. სიბერებულან ისმის ისკვერს ხმა)

მე ღავრება შეზაფას პატარა ბელმიქა სახდიე... მე ღავწებ, ღა-წერ, ღავწერ...

გასახუდი